

Thích Cậu

Contents

Thích Cậu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	7
10. Chương 10	8
11. Chương 11	9
12. Chương 12	10
13. Chương 13	11
14. Chương 14	12
15. Chương 15	13
16. Chương 16	14
17. Chương 17	15
18. Chương 18	16
19. Chương 19	17
20. Chương 20	18
21. Chương 21	19
22. Chương 22	19
23. Chương 23	21
24. Chương 24	22
25. Chương 25	24
26. Chương 26	24
27. Chương 27	26
28. Chương 28	28
29. Chương 29	29

Thích Cậu

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, huyền huyền, hiện đại, thẳng nam công x gốc mạnh thụ tình thụ, HETình trạng: Hoàn + 1 PNCh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-cau>

1. Chương 1

Mặc dù đang học ở một trường đại học trọng điểm của thành phố ven biển này, nhưng kì thật Trang Liễu không phải là người.

Y là một cây liễu.

Thật ra y cũng đâu có ý định đi học, vì y vốn không quen với việc hơi người cứ tỏa ra khắp nơi. Nhưng đành phải chấp nhận thôi, ai kêu em gái ‘cây hoè’, còn chưa thể biến thành hình người của y, để ý tới một tên đàn ông... À, hoặc là nói, một thằng nhóc?

Thằng nhóc mà chúng ta đang nhắc đến tên là Tương Vân Hàng, học năm ba đại học này. Ngày đầu tiên Trang Hoè gặp Tương Vân Hàng, kẻ đang ngủ sâu hơn trăm năm như Trang Liễu cũng bị đánh thức – lúc ấy, Tương Vân Hàng đang khoái Rock& Roll, nên cố tình chọn một góc vắng vẻ trên đỉnh núi để tập luyện, ai ngờ lại quấy rầy giấc ngủ của một gốc cây khô, và thuận tiện thu hoạch được trái tim si tình của một gốc hoè.

Lúc đó, Trang Hoè vội bứt một chiếc lá giấu trên người Tương Vân Hàng, rồi gửi mấy phần linh hồn của mình xuống núi truy tìm tung tích của cậu.

Tương Vân Hàng đang ở độ tuổi hai mươi trên hoa ghẹo nguyệt, hơn nữa vẻ ngoài khá đẹp trai cao to, biết chơi ghi-ta và ca hát, lại có thể chơi bóng rổ, nên rất được hoan nghênh. Tương Vân Hàng cũng không phải là người chung thủy, thay bạn gái như thay áo. Trang Hoè luôn theo dõi tin tức của cậu nên rất khó chịu, cứ bám lấy Trang Liễu nhờ y xuống núi trông nom em rể nhà mình.

Trang Liễu chịu không nổi, rốt cuộc hoá thành hình người xuống núi, tốn cả đồng công sức mới có thể chuyển đến đại học học chung với Tương Vân Hàng.

2. Chương 2

Cảm giác khi Tương Vân Hàng lần đầu tiên chính thức chú ý đến Trang Liễu là ‘mềm’, khuôn mặt nhìn qua khá mềm mại, thân thể mềm mại, tựa hồ cả tính cách cũng yếu mềm. Đôi mắt của y luôn chớp chớp nhẹ nhàng, thật giống như sắp rơi nước mắt.

Giai đoạn này, Tương Vân Hàng đang thích heavy metal điên cuồng, nên đối với tất cả những thứ mềm mại đều không thể nhìn lọt mắt, vì thế cậu chỉ nhìn lướt qua y mấy lần. Nếu không phải Trang Liễu luôn gây phiền toái cho cậu, cậu cũng sẽ không chú ý tới y.

Cách gây phiền toái của Trang Liễu rất kì quái, đó là, điên cuồng phá hỏng các cuộc hẹn hò của cậu. Mặc kệ cậu hẹn bạn gái ở đâu, người này đều có thể xuất hiện trước mặt bọn họ trong vòng một phút, sau đó yên lặng ngồi bên cạnh đọc sách, uống nước, thỉnh thoảng dùng ánh mắt rất quái dị quan sát bọn họ.

Cứ lặp đi lặp lại mấy lần, bạn gái của cậu đều chịu không nổi, thậm chí mấy mối tình mới của cậu cũng chỉ diễn ra chớp nhoáng. Tương Vân Hàng rất tức, không phải chưa từng nghĩ đến việc giơ nắm đấm dọa dẫm Trang Liễu, nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy ánh mắt yếu ớt hồi lâu kia liền không thể ra tay. Bất nạt người yếu đuối không phải là chuyện mà đại lão gia như cậu hay làm.

—

“*** rốt cuộc cậu muốn cái gì?!”

Đối mặt với chất vấn của cậu, Trang Liễu mấp máy đôi môi mềm mại, thật lâu sau mới nói ra: “.... Cậu đừng đi hẹn hò nữa....”

“Tại sao?” Tương Vân Hàng nổi điên.

Hàng mi mềm mại của Trang Liễu bối rối chớp chớp, “.... Có người ... thích cậu.”

Đầu óc của Tương Vân Hàng rối bời, vội vàng bỏ chạy, trở lại tìm mấy anh em trong ban nhạc hỏi chuyện, đối phương lập tức cười lớn: “Người ta bày tỏ với cậu đấy, nhìn cách xử sự của cậu ta thì chắc là thích cậu nên muốn làm đối tượng của cậu rồi! ”

Tương Vân Hàng rung mình ớn lạnh: “Hừ, đừng làm tớ ghê tởm! Là trai đó!”

“Trai cũng có thể thích trai mà!”

Tương Vân Hàng không nói gì, về nhà cân nhắc lại, hình như cũng hơi có lý. Cậu cảm thấy vừa có chút đắc ý vừa có chút phiền não, tự ngẫm bản thân cũng thật quá đào hoa a. (bạn Hàng này cũng quá tự tin a)

3. Chương 3

Về phía Trang Liễu, y không có tâm trạng để ý đến phiền não của cậu, y chỉ phụ trách trông nom trình tiết của Tương Vân Hàng mà thôi. Cho nên mỗi ngày y đều phải đi làm đều đặn, sáng, Tương Vân Hàng có giờ học thì ở dưới lầu chờ cậu ta đi học, tan học ở lại xem Tương Vân Hàng tập nhạc, ngẫu nhiên buổi tối còn phải theo cậu ta đến bar nhảy nhót, nếu có con gái tiếp cận thì lập tức nhảy ra can thiệp. Tương Vân Hàng về đến nhà, thì y tự do.

Hiện tại, việc khiến y đau đầu nhất chính là kiếm sống.

Y không cần ăn cơm, còn ngủ thì chỉ cần tìm đại một chỗ ở công viên rồi lấy giấy báo dựng lều là ổn, quần áo cũng chỉ mặc một bộ từ xuân đến hè. Nhưng Tương Vân Hàng thích chạy nhong nhong khắp nơi, y đi xe bám theo cũng tốn tiền, chứ đừng nói vào Bar xem trình diễn.

Y không có tiền.

Nguyên là một yêu tinh, y có thể dùng pháp thuật để biến ra một ít tiền mặt. Nhưng Trang Hoè đã hù dọa y trước khi xuống núi, “Xuống núi rồi thì không được tùy tiện dùng pháp thuật, bằng không sẽ bị biến thái bắt”, thế nên cây liễu ‘không hiểu nhân tình thế thái’ này lập tức khắc cốt ghi tâm. Không có tiền lại không thể biến ra tiền, được rồi, đành phải đi làm công vậy.

Vì thế, Trang Liễu bắt đầu cuộc sống ‘sáng trông em rẻ, tối đi làm công’. Nhưng cho dù y có là cây liễu thì làm việc liên tục như vậy cũng rất mệt, cho nên, Trang Liễu bị thâm quầng mắt, hơn nữa phạm vi thâm quầng càng lúc càng rộng.

—

Tương Vân Hàng nhìn tới nhìn lui, cảm thấy người này thật đáng thương, nên quyết định sau này sẽ không đuổi y đi nữa, mà cố chọn một thời gian thích hợp để tỏ rõ thái độ của mình: “Hết hi vọng đi, tớ sẽ không thích cậu đâu, đừng đeo bám tớ nữa”

Trang Liễu ủ rũ cúi đầu – kì thật là đang buồn ngủ, ngơ ngơ một lát mới mơ mơ màng màng trả lời cậu: “Không thích tớ? Không sao...” Kì thật y cũng không thích cậu ta, vừa ồn ào vừa phiền toái, không cho người ta nghỉ ngơi được một lát.

Y hất xì một cái, chùi chùi khoé mắt rồi bỏ đi. Tương Vân Hàng sững sốt một hồi lâu, không phải chứ? Mới nói có mấy câu mà đã khóc rồi sao, còn ra vẻ rất thương tâm nữa.

Thì ra cậu ta thích mình đến thế, Tương Vân Hàng vừa hơi đắc ý vừa đau đầu.

4. Chương 4

Mùa xuân vừa đến, vận đào hoa của Tương Vân Hàng lại bắt đầu phát lên. Người đẹp bằng giá của tỉnh đã biểu diễn chung với cậu ở hội diễn cao đẳng, hình như đã thích cậu rồi, mỗi ngày đều mang bánh ngọt đến đưa tình liếc mắt. Tương Vân Hàng cũng rất dễ tâm, nghĩ, lần này không thể để Trang Liễu phá hỏng chuyện, nên đặc biệt dành ra một buổi chiều sau giờ tan học, đứng chờ trước cửa lớp, chuẩn bị cẩn thận giáo dục y một lần.

Cũng không tính quá nặng lời, đại ý là, cậu muốn thích thì cứ âm thầm thích thôi, đừng phá hỏng chuyện của tớ, còn làm loạn nữa thì tớ thật sự sẽ khi dễ cậu đó!

Nhưng lúc tìm được Trang Liễu thì đã có người đang nói chuyện với Trang Liễu rồi, là bí thư chi đoàn của bọn họ. Tương Vân Hàng đi qua, thì nghe thấy bí thư chi đoàn đang thành khẩn dạy dỗ Trang Liễu.

“Sao không tham gia hoạt động lớp được? Không tốt cho tinh thần đoàn kết với bạn học. Cậu xem, thời tiết tốt như vậy, đi leo núi với mọi người, lên núi còn có thể đi du hồ chèo thuyền, rất thoải mái, rất khỏe mạnh! Bỏ ra hai trăm đồng cũng đâu uống phí!”

Thì ra là chương trình du sơn ngắm cảnh của lớp bọn họ. Trang Liễu do dự một hồi, cái miệng mềm mại hơi mím, đáng thương nói: “Tớ ... không có tiền a...”

Thật sự không có tiền mà. Mấy ngày nay, nhóm nhạc của Tương Vân Hàng đang biểu diễn ở một bar rất sa hoa, Trang Liễu ngày ngày đi theo, chi tiền rất bạo, hiện giờ, đừng nói là hai trăm đồng, cho dù là mười đồng cũng phải moi móc mãi mới ra. Dù sao, dưới sự cố gắng của y, nhóm nữ sinh lớp dưới sớm đã không còn sức uy hiếp nữa, Trang Liễu còn đang tính nhân cơ hội này cho bản thân được tự do mấy ngày.

“Chỉ có vậy thôi à!” Tương Vân Hàng nhú mày nhìn y, móc hai trăm đồng ra đăng ký cho Trang Liễu.

Bí thư chi đoàn vui vẻ ra mặt, nhưng Trang Liễu lại cảm thấy khó xử, im lặng nửa ngày không nói—kì thật y đang vô cùng bối rối, không nói cảm ơn thì có hơi không biết xấu hổ, nhưng lâu nay, vì cậu ta mà y không thể ngủ được, nên thật lòng không muốn cảm tạ tên đầu sỏ này chút nào.

Tương Vân Hàng cũng không để tâm, đá đá cạnh ghế y, “Nói chuyện với tớ một lát đi”

“Ừ...” Trang Liễu lại đấu tranh một lát, vẫn quyết định không nói cảm ơn, ngẩng đầu, nỗ lực mở to đôi mắt mơ màng sững nước nhìn Tương Vân Hàng. Có lẽ do phản xạ có điều kiện, hiện tại, y vừa nhìn thấy Tương Vân Hàng thì lập tức buồn ngủ.

Tương Vân Hàng vừa nhìn thấy đôi mắt này của y thì lập tức nghẹn lời, phiền não vuốt vuốt tóc một lát, lời cần nói vẫn không buột khỏi miệng. “... Bỏ đi! Cuối tuần cậu cũng đi chơi núi nha, đến lúc đó tớ sẽ nói với cậu.”

“À” Trang Liễu ngoan ngoãn gật đầu, trên mặt lại toát ra một chút cảm giác mất mát khó kìm nén. Lần này không lên chuồn đi được rồi, thật là.

Tương Vân Hàng nhìn vẻ mặt uể oải của y, đột nhiên có chút chột dạ, chẳng lẽ y đã biết mình sắp nói gì sao? Đây... Còn chưa nói đã như thế này, nếu nói ra, không, không lẽ sẽ khóc sao? (A, tự tin dữ đội a!!!)

5. Chương 5

Cuối tuần, lúc tập trung, Tương Vân Hàng lại bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Trang Liễu. Cũng may, cách ăn mặc vĩnh viễn không đổi của y, áo T-shirt trắng quần bò, balo hai túi, giúp cậu nhanh chóng tìm được người.

Xe chạy đến cổng liền ngừng, một nhóm trai gái lú lú đi xuống. Tương Vân Hàng liếc nhìn Trang Liễu trong đám người... Bỏ đi, đồng người quá, lát nữa nói vậy.

Đến giữa sườn núi, Tương Vân Hàng lại quay đầu nhìn, người ta đang thật sự leo núi kia. Bỏ đi, thấy y có vẻ rất mệt, đợi lát nữa nói vậy!

Đợi đợi đợi, liền đợi đến hồ Bích Thủy trên đỉnh núi.

Những người khác trong lớp bắt đầu náo nhiệt chuẩn bị đốt lửa trại, nhưng Trang Liễu lại bị mảnh hồ tươi mát tràn đầy hơi nước này hấp dẫn, không khỏi thông thả đi dạo quanh hồ. Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh mặt trời lấp lánh nhảy nhót trên mặt nước nên có rất nhiều du khách đứng ngắm phong cảnh bên hồ. Hướng Trang Liễu đang đi vừa hay có một đôi tiểu tình nhân.

Tương Vân Hàng vừa thấy cơ hội đến, cũng vội vàng chạy đến chỗ Trang Liễu.

Trang Liễu quay đầu nhìn thấy cậu, lập tức mỉm cười thân thiện. Y vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Tương Vân Hàng, nếu không phải Trang Hoà quá ngang ngược, y thật lòng cũng không muốn hai lần ba lượt phá hỏng nhân duyên của người ta.

Nụ cười sáng lạn dưới ánh mặt trời thiếu chút nữa làm mù mắt người khác. Tương Vân Hàng mắt mấy giây mới hồi thần được, nhất thời hơi khó chịu, ho khan một tiếng, cố ý hung tợn nói: “Có chuyện này tớ muốn nói với cậu, gần đây tớ thích người khác rồi!”

Trang Liễu sững sốt, thật lâu sau, mới chậm rãi gật đầu.

Dáng vẻ ‘mất hồn lạc phách’ này của y làm Tương Vân Hàng phải nhăn mày, không biết tại sao mà cả người thấy khó chịu, trong lòng phiền não thì lời nói lại càng ác hơn: “Sau này cậu đừng đến làm phiền tớ nữa! Cũng đừng bám lấy tớ nữa, tớ thật sự không thích cậu!” Nói tới đây, Tương Vân Hàng đột nhiên ngừng lại, sau đó đặc biệt nhấn mạnh một câu: “Sau này tớ cũng sẽ không thích cậu!”

Trang Liễu kì thật đang thất thần, bởi vì đôi tiểu tình nhân bên cạnh đang cãi nhau.

6. Chương 6

Chàng trai trẻ ôm một bó hoa hồng, không ngừng cầu xin bạn gái: “Bảo bối, tha thứ cho anh đi, sau này anh sẽ không tái phạm nữa! Lâu rồi anh không liên hệ với cô ta, thật đó, lần này là do cô ta bám lấy anh!” Năn nỉ một lát rồi quỳ xuống, nhưng bạn gái hần vẫn không có ý tha thứ cho hần, chỉ thẳng mặt hần mà mắng. Mắng cái gì thì Trang Liễu tự động lược bỏ...

Cố tình, tại thời điểm náo nhiệt này, đoá hoa hồng trong bó hoa diễm lệ còn lúu rúu vô giúp vui, một hồi nói giúp chàng trai trẻ: “Người đẹp, cô tha thứ cho hần đi, chàng thanh niên này chỉ vụng trộm có mấy lần a!”

Một hồi lại hô to gọi nhỏ: “Được! Sáng khoái lắm! Nữ trung hào kiệt! Mắng nữa cho con hần không có lỗi hậu môn luôn! Sớm tiết liệt dương!!”

Trang Liễu tò mò quan sát, đoá hoa hồng kia hưng phấn vụn vụn trong bó hoa, mắt thấy sắp rớt ra ngoài.

Lời của Tương Vân Hàng và cô gái vừa vụn đồng thời vang lên.

“... Cậu có hiểu không?”

“Mẹ nó, mang bó hồng rách này đến muốn lừa tôi à, anh xem mợ là đồ ngốc phải không? Biển khuất mắt mợ ngay!”

Cô gái trẻ mắng tới tấp, tiện tay vung lên, ném cả bó hoa hồng xuống hồ nước. Đoá hoa hồng vừa nãy còn quật phá rất cao hứng, giờ nhất thời bay giữa không trung, còn phát ra tiếng hét thảm thiết: “A — không biết bơi a —”

Trang Liễu không suy nghĩ nhiều, lập tức chạy đến bờ hồ, nhảy ‘ùm’ xuống hồ nước.

“WTF?!!!” Tương Vân Hàng bàng hoàng, không quá một giây liền tức giận mắng to một tiếng, cũng nhảy ùm xuống hồ nước, bơi về phía Trang Liễu.

Mẹ nó! Chỉ nói có một câu ‘không thích cậu’ mà thôi, sao lại không nói một tiếng đã nhảy hồ tự sát?! Biết thế đã không nói nặng như vậy rồi!

7. Chương 7

Kì thật, Trang Liễu không biết bơi, nhưng dù sao, một gốc cây không hô hấp một lát cũng không chết được, cho nên, sau khi bơi đến chỗ hoa hồng tinh đang vùng vẫy ở dưới đáy hồ, y vẫn đứng yên dưới đó, chờ bản thân tự nổi lên.

Tương Vân Hàng nhảy xuống nước hơn mấy phút mới tìm được y, thấy y không còn nhúc nhích, nhất thời hoảng lên, vội vàng bơi tới kéo y vào lòng. Trang Liễu còn chưa kịp hồi thần, thì đôi môi đã đột nhiên bị bịt kín, còn có một đầu lưỡi đang dùng sức tách răng y ra, muốn đẩy vào trong miệng của y.

“.....!!”

Tương Vân Hàng lo muốn chết, nên dứt khoát dùng một tay bóp cằm y, đầu lưỡi len vào khe hở, đồng thời cố gắng thở khí. Tay còn lại dùng sức kéo đầu Trang Liễu về phía mình, quả thực hận không thể ăn luôn cái miệng của Trang Liễu.

Trang Liễu khóc không ra nước mắt, cũng may Tương Vân Hàng đã nhanh chóng chấm dứt hành động bạo hành này, sau đó kéo tay y, dùng một hơi đẩy hai người lên mặt hồ.

Bờ hồ sớm đã huyền ảo, có mấy bạn học nam cũng nhảy xuống hồ. Tương Vân Hàng thở hồng hộc, đẩy mấy bàn tay muốn đỡ Trang Liễu ra, mà tự bế y lên bờ, sau đó cúi đầu nhìn người trong ngực.

Trang Liễu nắm chặt đoá hồng tinh ướt sũng, giả bộ bất tỉnh. Hết cách, vừa rồi Tương Vân Hàng thật sự quá đáng sự.

Nhưng giả bộ bất tỉnh cũng không thể giả bộ quá lâu, bởi vì Tương Vân Hàng lại cúi đầu muốn thế này thế kia!

Trang Liễu vội mở to mắt, cố ý vừa ho khan vừa thở khò khè một lát – học theo Tương Vân Hàng, sau đó mới giữ giữ giọt nước trên lông mi, cẩn thận né người khỏi Tương Vân Hàng một chút: “...Cảm ơn..”

Sắc mặt Tương Vân Hàng đen kịt, khoé miệng mấp máy mấp máy, cuối cùng vẫn không ngenh ra được nửa từ. Mắng cũng không được, nói nặng cũng không được, vạ nhất lại nhảy thì làm sao bây giờ?

Mọi người hiển nhiên đều rất lo lắng, nên vội vàng chạy lại hỏi loạn cả lên, ồn đến mức Tương Vân Hàng gần như nổi điên. Cuối cùng vẫn nhờ bí thư chi đoàn khống chế được cục diện, trước tiên cởi áo khoác của mình cho Trang Liễu mặc vào: “Chuyện gì đã xảy ra? Đang yên đang lành tại sao lại rơi xuống nước, muốn đi bệnh viện không?”

“Không sao...” Trang Liễu nhìn đoá hồng tinh đang giả chết trong tay, không biết nên giải thích như thế nào, đành phải áp ứng giải thích là do trượt chân.

Tương Vân Hàng đương nhiên sẽ không vạch trần y, cậu cởi áo T-shirt, bọc bọt vớt khô rồi mới mặc lại, hoàn toàn không quan tâm đến việc mấy khối cơ bụng lộ ra dẫn theo vài tiếng thét chói tai. Sửa sang lại bản thân xong thì vừa vặn nghe thấy bí thư chi đoàn hỏi có muốn đến đồng lửa hong khô người rồi mới tiếp tục đi chơi hay không, cậu lập tức cau mày, đi qua xóc Trang Liễu lên: “Đã như vậy rồi còn chơi cái gì nữa? Tổ đưa cậu ta về trước, các cậu tiếp tục chơi đi”

Trang Liễu ngoan ngoãn gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, y cũng đang lo, không biết đoá hồng tinh đáng yêu kia còn sống hay đã chết.

8. Chương 8

Sau khi lên xe, Tương Vân Hàng luôn dùng một vẻ mặt rất quái dị để nhìn Trang Liễu, cho đến khi gốc liễu này phải ngượng ngùng cúi thấp đầu... Y nghĩ chắc bản thân đã gây hoạ rồi.

“Thật xin lỗi” Y nhẹ nhàng nói xin lỗi

Tương Vân Hàng nhìn chăm chăm lỗ tai trắng nhợt gần như trong suốt của y, một lúc sau, hỏi: “Cậu muốn thế nào?! Thế này nhé, thích, là chuyện của hai người, gượng ép... Ừm, sẽ không ngọt ngào đâu, hiểu không?”

Trang Liễu ngượng ngùng: “Tớ hiểu rồi. Thật xin lỗi.”

Tương Vân Hàng trầm mặc một lát rồi lại thở dài cam chịu: “Ai~, quên đi, cậu muốn làm sao thì làm, thật ra, giờ tớ cũng chưa muốn yêu đương... Ý tớ là, cho dù tớ không yêu cậu thì cũng sẽ không yêu người khác. Được rồi chứ? Sau này đừng làm mấy chuyện ngốc nghếch như vậy nữa nha”

Trang Liễu hoàn toàn chẳng hiểu, nhưng lời hứa này của Tương Vân Hàng nghe rất bùi tai, nên cũng tỉnh tỉnh mê mê ‘Ừ’ một tiếng.

“... Thật là bó tay với cậu!”

Tương Vân Hàng thả lỏng người, ngồi dựa vào lưng ghế, nhỏ giọng lầu bầu, nhưng ngữ điệu sớm đã không phân biệt rõ là đang phiền não hay là đắc ý. Gió xuân thổi vi vu rất thoải mái, Tương Vân Hàng mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ, một giây trước khi ngủ, cậu chép chép miệng, nghĩ đến một chuyện: Sao môi Trang Liễu lại mềm như vậy nhỉ...

9. Chương 9

Về đến thành phố, họ tùy tiện tìm một chỗ xuống xe, Tương Vân Hàng vẫn không yên tâm lắm: “Nhà cậu ở đâu? Tớ đưa cậu về thay đồ”

Trang Liễu rất thành thật, thấy trạm xe này vừa hay cách công viên khu phố không bao xa, liền dẫn Tương Vân Hàng về căn nhà nhỏ mà y đã dùng tờ báo, cành cây và hồ nhào dán thành. Căn nhà giấy này ghé vào một gốc ngô đồng to lớn, nhìn sơ qua rất có cảm hứng nghệ thuật, nghe nói chú công nhân vệ sinh trong công viên nghĩ, đây là nghệ thuật thiết kế môi trường, nên không bắt y phá đi. Vì để càng giống chỗ ở của con người, Trang Liễu còn để một ít bát đĩa ly chậu ở bên trong.

Tương Vân Hàng đứng ngăn người trước cửa ‘nhà’ y, ngôn ngữ bình thường không thể diễn đạt được sự kinh ngạc của cậu.

“Vào đi...” Trang Liễu hơi ngượng, y đứng trước cửa gọi cậu, kì thật, bình thường y chỉ tùy tiện tìm một chỗ trên cây để ngủ, cũng gần như chưa từng bước vào chỗ này.

Không biết chiêu đãi khách thì nên chuẩn bị món gì, hiện giờ biến ra còn kịp không nhỉ?

Tương Vân Hàng khom lưng bước vào căn nhà cửa thấp không khoá, vừa đứng thẳng lên, thì đâm thủng một lỗ trên đỉnh phòng.

“Á, xin lỗi.” Nhưng Trang Liễu lại đỏ bừng mặt, vội giải thích: “... Tớ quên mất là cậu rất cao”

Tương Vân Hàng chưa hồi phục tinh thần nổi, cậu đánh giá xung quanh, không nhìn thấy giường, chỉ có một cái chăn bạc màu trải trên mặt đất. Không có tủ quần áo, thậm chí ngay cả quần áo cũng không thấy bộ nào. Càng đừng nhắc tới mấy thứ công nghệ cao như máy vi tính, ti vi, máy chơi game, máy giặt – đây cơ bản chính là một hang núi nguyên thủy!

“Bình thường cậu luôn ở đây sao?” Tương Vân Hàng nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh của y, vẻ mặt cậu rất phức tạp, rất khó coi.

“Ừm, đúng” Làm một cây liễu, Trang Liễu không có đầy đủ khái niệm về một căn nhà thực thụ, y cho là, ‘nhà’ của mình rất bình thường, cho nên, y không hiểu câu hỏi của Tương Vân Hàng. Thấy Tương Vân Hàng và bản thân vẫn còn mặc quần áo ướt, vì thế vừa cời đồ vừa hỏi: “Muốn lau khô không?”

Còn Tương Vân Hàng thì bị chấn động rất mạnh, cậu há hốc mồm nhìn bộ ngực trắng bóng trước mắt. Cũng may, một giây trước khi Trang Liễu cời quần, y đột nhiên dừng tay, vừa vô tội vừa ngượng ngùng nhìn cậu: “Quên mất, hình như tớ không có đồ thay...”

Lúc này, Tương Vân Hàng nhìn qua vẫn còn rất trấn định, cậu lấy bật lửa trong túi quần, nhặt tờ báo cũ và một nhánh gỗ ở góc phòng lên, rồi nói: “Đốt chút lửa hong khô, sẽ mau khô hơn.”

Nói xong, cậu hấp tấp xoay người, đốt nắm giấy trong tay, ngọn lửa nhanh chóng được nhóm lên – sau đó, bởi vì Tương Vân Hàng đứng dậy quên khom lưng, đầu của cậu lại chọc một lỗ trên đỉnh phòng, đồng thời ngọn lửa trên tay nhen lên mớ báo chí trên đỉnh phòng, ngọn lửa nho nhỏ nhanh chóng lan rộng ra khắp hốc phòng ... Mười giây sau, nhà của Trang Liễu đã bị thiêu rụi.

“Sao lại thế này?!” Các chú bảo vệ công viên vội vàng chạy đến, đồng thời một chậu nước lớn không biết từ đâu ra, tạt tới.

“.....” Hai kẻ ướt sũng im lặng nhìn nhau.

Tương Vân Hàng vội vàng kéo Trang Liễu ra ngoài, chỉ lưu cho y hai vành tai đồ rực: “Thật xin lỗi! Đến nhà tớ đi!”

10. Chương 10

Tương Vân Hàng nói là ‘nhà’, nhưng kì thật, đây chỉ là một căn nhà trọ nhỏ mà cậu thuê gần trường. Một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, một phòng tắm, tuy nhỏ nhưng không thiếu thứ gì. Vừa vào cửa, Tương Vân Hàng lập tức cuống quýt dọn dẹp mấy tờ tạp chí trên sofa, Trang Liễu đi ngang qua, liếc thấy hình một cô gái uốn éo trên bìa tạp chí, vội đảo mắt đi chỗ khác.

Thật không đứng đắn a...

Tương Vân Hàng cũng rất uỷ khuất, nếu không tại người này canh cậu quá chặt, cậu đâu cần phải tự lực cánh sinh?

Lục lọi một hồi mới kiếm được một bộ đồ ngủ sạch sẽ, Tương Vân Hàng chịu đựng cảm giác cả người ẩm ướt, không thoải mái, rất có tình thần ‘yêu thương bạn cùng lớp’ mà gọi Trang Liễu đi vào phòng tắm. Trang Liễu đứng trong phòng tắm, tò mò nhìn nhìn cái này, sờ sờ cái kia, đáng vẻ rất đáng yêu. Sau khi nhìn xong, mới phát hiện Tương Vân Hàng đã đi ra ngoài, y lại mở cửa, ôm quần áo đứng chờ ngoài cửa.

Tương Vân Hàng khó hiểu, “Chuyện gì vậy?”

Trang Liễu thành thành thật thật trả lời: “Không biết dùng..”

Phản ứng đầu tiên của Tương Vân Hàng là: không phải là đang dụ dỗ cậu đấy chứ? Thằng này đủ lớn mật a! Nhưng chợt nhớ tới gian nhà rách của Trang Liễu, mới cảm thấy bản thân có thể đã hiểu nhầm, vội vàng ho khan một tiếng rồi nói: “Tớ dạy cậu nha.”

Nói xong liền đi vào phòng tắm, kết quả, còn chưa dạy được hai câu đã phát hiện – Trang Liễu đang cời quần áo! Thấy Tương Vân Hàng dùng ánh mắt đặc biệt quỷ dị nhìn mình, Trang Liễu thậm chí còn ‘mặt không đỏ, tim không đập nhanh’ chớp chớp mắt nói: “Phiền toái quá... Tắm chung cho rồi.”

Quả nhiên đang dụ dỗ cậu mà! ~__

~Tương Vân Hàng đang phân vân, nên nổi giận hay không nổi giận đây, thì Trang Liễu đã cời sạch sẽ đứng giữa phòng tắm chờ cậu. Giữa chừng còn ách xì một cái, y rất muốn tắm mau mau rồi đi tìm chỗ ngủ một giấc. Qua một hồi lâu, Tương Vân Hàng như là mới vừa ra một quyết định trọng đại, trịnh trọng cời áo,

sau đó tựa như một trắng sỉ hi sinh vì nghĩa đi về phía y, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc nói với y: “Tắm thì tắm, đừng làm xằng bậy a –a yêu –”

Tiếng hô nhỏ biến giọng phía sau là vì Trang Liễu tò mò chọc chọc cơ bụng của cậu, cứng cứng nha, như tảng đá, bất kì gốc cây nào mà y từng gặp cũng đều kém xa. Trang Liễu cảm thấy rất thú vị nên bật cười, lại chọc chọc cậu, chọc chọc lại bản thân...Khí thế của Tương Vân Hàng nhất thời bị ngón tay này chọc xì, sắc mặt hồng hồng

Buổi tắm rửa diễn ra dị thường vất vả, lúc đi ra, Tương Vân Hàng gần như bị hấp chín.

“Từ giờ trở đi, không được lộn xộn với tớ nữa!!! Một chút cũng không được!!!” Cậu giận dữ hét lên, nhưng Trang Liễu lại như không có việc gì, tò mò quan sát TV LCD treo tường của nhà cậu.

Tương Vân Hàng tức giận mở TV giúp y, vừa hay kênh Đài Loan đang chiếu một bộ phim cổ trang bi kịch, sến súa. Cơ mà Trang Liễu lại xem rất hứng thú, xem từ giữa trưa cho đến khi hết phim, sau đó còn dùng ánh mắt chưa thỏa mãn trông ngóng Tương Vân Hàng. Tương Vân Hàng cũng bó tay với y, đành phải mở đĩa Tiểu ngạo giang hồ quý báu cho y coi, lúc này Trang Liễu càng thích, xem liên tục ba bộ, ngay cả cơm chiều cũng không ăn.

Tương Vân Hàng giữa chừng đã cam chịu làm bảo mẫu cho y, bưng chén cơm mang đến trước mặt Trang Liễu, còn dùng giọng điệu mà ngay cả bản thân cũng cảm thấy ghê tởm, hỏi y: “Cậu đói không?” Kết quả Trang Liễu người ta còn chẳng thèm liếc nhìn cậu một cái, làm Tương Vân Hàng tức đến mức lập tức quăng chén đi, ngay cả bản thân cũng chỉ ăn được nửa chén cơm.

Tiểu Ngạo giang hồ chiếu xong thì đã tối khuya, Trang Liễu thỏa mãn đứng dậy, đặc biệt chân thành nói với Tương Vân Hàng một câu: “Cảm ơn cậu, cậu thật tốt.”

Tương Vân Hàng được khen nên hết giận, lơ đãng nhìn Trang Liễu đi ra ngoài cửa. Qua mấy giây mới phản ứng lại, vội vàng chạy tới, ‘phanh’ đóng sầm cái nửa đã mở được hơn phân nửa, thuận đường chặn Trang Liễu giữa cậu và cánh cửa: “Trẻ vậy rồi còn muốn đi đâu?”

Trang Liễu cực kì buồn ngủ, mềm mại chớp mắt nghi hoặc: “Về nhà... ngủ...”

“Nhà cháy rồi còn chỗ nào nữa mà ngủ a!” Tương Vân Hàng kéo y trở về, vẫn chỉ lưu lại cho y hai vành tai đỏ rực: “Tớ sẽ chịu trách nhiệm, cậu tạm thời ngủ ở chỗ của tớ đi”

11. Chương 11

Giường của Tương Vân Hàng không lớn cũng không nhỏ, hai người ngủ vẫn dư dả. Nhưng đến hơn phân nửa đêm, hai cái người nằm trên giường vẫn chưa ngủ được.

Trang Liễu cố gắng kiềm chế, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được, nhẹ nhàng trở mình. Bình thường đều ngủ trên cành cây cứng ngắc, y thực không quen nổi loại giường mềm mại này, luôn cảm thấy như đang ngủ trên một khối bông, vừa nhắm mắt sẽ té xuống! Cho nên, y, theo bản năng, càng lặn lại càng dựa vào vật thể cứng rắn duy nhất trên giường.

Tương Vân Hàng cũng cố gắng kiềm chế, nhưng cuối cùng, khi Trang Liễu khe khẽ dựa vào cậu, cậu rốt cuộc nhịn không nổi nữa, một chiêu ‘mò trắng đáy biển’ mò cả người Trang Liễu qua, hai tay hai chân đè chặt cả người đối phương: “Đừng nhúc nhích a! Nhúc nhích nữa tớ đánh cậu thật đấy!”

Trang Liễu dựa được lưng vào ‘cái đệm cứng rắn’, cuối cùng đã có cảm giác an tâm rơi xuống đất, nên nhanh chóng híp mắt ngủ.

Tương Vân Hàng lại càng ôm càng nóng, càng nóng lại càng không ngủ được. Tay chân lén lén lút lút chạm chỗ này, chạm chỗ kia, thật đúng là toàn thân chỗ nào cũng mềm a! Thật mềm!

Buổi sáng ngày hôm sau, Trang Liễu tỉnh trước, tối qua Tương Vân Hàng bị tra tấn quá lâu, nên mới vừa ngủ được mấy chục phút thôi

Trang Liễu vừa nghiêng mình, liền đối diện với gương mặt phần chân còn đang chảy nước miếng của Tương Vân Hàng. Đảo mắt nhìn xuống, thì nhìn thấy thứ cứng rắn gì đó đang đẩy vào cái mông của mình. Trang Liễu tò mò, đầu tiên là chọc chọc, thấy nó giật giật, lại sờ sờ, lại xoa xoa.

Tương Vân Hàng ‘Ummmmmmmmmm..’ dài một tiếng, đáng vẻ dường như rất thoải mái. Vì thế Trang Liễu lại tiếp tục bóp bóp, còn dùng một tay khác khêu lưng quần của người ta ra, rồi cúi đầu nhòm vào trong.

Còn chưa thấy rõ là cái gì, người bên cạnh đã ‘vú’ một tiếng biến mất không tăm hơi. Trang Liễu ngẩng đầu, thì thấy Tương Vân Hàng hỗn hển che thứ giữa hai chân chạy vào phòng tắm, sau đó, tiếng sập cửa cơ hồ vang lên tận trời xanh.

Trang Liễu lơ đãng sờ sờ của bản thân, mềm mềm, cũng không nóng dữ vậy. Có thể là bị bệnh, y nghĩ.

“Shit!” Tương Vân Hàng bực bội bắt tay vào làm động tác ‘ngón tay’ trong phòng tắm, nhắm mắt lại, người đẹp trong tạp chí Playboy mãi không thấy đến. Trong lỗ mũi lại tràn ngập một mùi sữa tắm thoang thoảng, rất giống với mùi trên người mình, lại có chút khác biệt. Tương Vân Hàng bực bội phát hiện, có chuyện gì đó dường như... thông suốt...

12. Chương 12

Lúc này, người làm cho mọi chuyện thông suốt vẫn còn nằm ngán người ở trên giường, hoa hồng đang nhàn nhả phơi nắng trên cửa sổ phòng ngủ đột nhiên cử động, cười hì hì quấy đầu chào y: “Đàn ông nào buổi sáng cũng vậy hết á”

Trang Liễu đi qua búng búng cánh hoa của cô, thấy cô ôm đầu vật vã thì không khỏi bật cười, “Anh nào có ...”

“Tại anh ngốc ... trong sáng!”

Trang Liễu tiếp tục búng cô, khi dễ cô cho đến khi cô nhóc này phải rên rỉ, mới lười biếng hỏi: “Nhà em ở đâu? Ngày mai anh đưa em về nhà”

Hoa hồng tinh vội vàng ôm lấy ngón tay y: “Em không có nhà! Cho em theo anh đi!”

Trang Liễu khó xử nói: “Không được a, đây không phải là nhà anh...” Nhìn khuôn mặt rõ ràng luôn chọc ghẹo gây họa của hoa hồng tinh, đột nhiên lại nhớ tới một kẻ cũng đồng dạng thích gây họa là Trang Hoè, vì thế xoa đầu cô hỏi: “Muốn anh dẫn em về nhà cũ của anh không, ở chơi chung với em gái của anh?”

“Em gái? Nữ?” Hoa hồng tinh lập tức thuận theo chiều gió: “Em đi em đi!”

Vì thế, hôm đó, Trang Liễu xin nghỉ phép, dẫn Hoa hồng đến chỗ Trang Hoè, hai con nhóc này rất hợp tính nhau, ríu ra ríu rít nói không ngừng. Không được mấy phút Hoa hồng đã sôi nổi leo lên người Trang Hoè. Trang Hoè cuối cùng vẫn không quên hỏi han trình tiết của Tương Vân Hàng, nghe được câu trả lời vừa ý, mới phát phát tay thả Trang Liễu đi.

Trên đường về, Trang Liễu luôn cảm thấy có chút áy náy, bởi vì y phát hiện, Tương Vân Hàng... kì thật không tệ. Bản thân y làm chuyện ép uống hôn nhân này, cũng rất không đúng.

Vì thế sau khi trở về, mặc dù Tương Vân Hàng đột nhiên không nóng không lạnh, không quan tâm không ngó ngang tới y, Trang Liễu vẫn bình tĩnh đón nhận. Chờ sau khi Trang Hoè có thể biến hình được, y sẽ xin lỗi, sau đó tránh ra xa một chút, dù sao cũng là chuyện của một hai năm tới, Trang Liễu thầm nhắc nhở.

Dưới sự cố ý phối hợp của cả hai người, mấy ngày sau đó trải qua rất bình an. Chỉ trừ việc, mỗi sáng sớm Tương Vân Hàng đều sẽ phát hiện bản thân đang ôm thật chặt, thật chặt Trang Liễu, còn Trang Liễu thì

dùng dáng vẻ an tâm, thoải mái ngủ trong lòng cậu, sau đó Tương Vân Hàng sẽ lại giống một con mèo xù lông lủi vào phòng tắm, tiến hành quá trình vận động của mình.

Khi ba mẹ gọi điện thoại đến nhắc nhở, Tương Vân Hàng mới phát hiện ngày nghỉ lễ 1 tháng 5 đã đến. Bà Tương cứ nhắc Tương Vân Hàng về nhà mãi, Tương Vân Hàng muốn trì hoãn cũng trì hoãn không được. Trang liễu tự giác đồng ý ở lại coi nhà giùm Tương Vân Hàng, nhưng lúc Tương Vân Hàng thu dọn hành lý, cậu thấy Trang Liễu một mình lẻ loi coi phim cổ trang, lại cảm thấy không ổn.

Trải qua một thời gian đấu tranh tâm lý dữ dội, cậu mới hỏi Trang Liễu: “Muốn đến nhà tớ không? ... Đừng hiểu lầm! Tớ chỉ nghĩ cậu ở một mình thì sẽ rất chán thôi!”

Thật ra, Trang Liễu cũng không để tâm lắm, y nghiêng nghiêng đầu một lát rồi đồng ý, sau đó còn hỏi một câu: “Muốn mang quà gì về không? Nào Bạch Kim?(một loại thuốc bổ cho người già)” Xem phim cổ trang và quảng cáo ít nhiều cũng giúp y có chút tiến bộ trong đối nhân xử thế.

“Không cần gì hết!” Tương Vân Hàng tức giận nói. Đồng ý nhanh quá thể, ngay cả quà cũng nghĩ xong rồi! Khẳng định là dự mưu đã lâu! Đang chờ để gặp ba mẹ chồng hả?

13. Chương 13

Nhà của Tương Vân Hàng ở thành phố kế bên, kì thật chỉ cần ngồi xe hơn một giờ. Ông Tương làm buôn bán, bà Tương lại theo nghệ thuật, cho nên, biệt thự nhà Tương Vân Hàng là một không gian hoà trộn nhiều phong cách kì lạ, có khí chất của dòng dõi có học, lại có mùi tiền bạc. Nhưng, lúc Trang Liễu vừa tiến vào sân, liền nhìn thấy hoa hoa cỏ cỏ đầy vườn, muôn nghìn hồng tía, bởi vậy, y cực kì vừa lòng với nhà của Tương Vân Hàng.

Bà Tương vừa nhìn thấy Trang Liễu cũng đặc biệt thích, ấn theo lời của bà, Trang Liễu giống như một bức tranh sơn thủy vẽ bằng mực nước, đặc biệt thanh đạm, đặc biệt sạch sẽ.

Ngày Tương Vân Hàng về nhà, hoạ tác mới nhất của mẹ cậu vừa hoàn thành, được treo tại phòng khách. Bà Tương nhiệt tình gọi hai đứa nhỏ vào xem, Tương Vân Hàng, như thường lệ, nói không nên lời gì hay ho, Trang Liễu, ngược lại, đôi mắt lập loè, ngắm rất lâu, cuối cùng bội phục nói một câu: “Đẹp...”

Tương Vân Hàng bĩu môi khinh thường, thế này chẳng phải là đang vội vàng xu nịnh sao, một ngọn núi trông quơ trông quác, một hoà thượng trực đầu thì có cái gì hay? Nhịn không được có ý xấu muốn vạch trần người ta: “Đẹp chỗ nào?”

“Phong cốt khí vận, hồn nhiên thiên thành”(nghĩa là trời sinh hoàn mỹ, khí chất tự nhiên như bầu trời.) Trang Liễu nói rất ra dáng.

Bà Tương vừa nghe liền vui vẻ, vừa vỗ lên người Trang Liễu vừa khen: “Vừa nhìn Tiểu Trang đã biết là một đứa trẻ ngoan có khí chất nghệ thuật, hồi trước có học vẽ tranh không?”

Trang liễu ngượng ngùng lắc đầu: “Thấy ... sư phụ vẽ, cháu thì không rành, chỉ biết viết vài chữ.”

Bà Tương cũng có tiếng trong lĩnh vực thư pháp, nghe Trang Liễu nói liền có hứng thú, vội vàng mang ra giấy bút mực nghiên, muốn cùng Trang Liễu luận bàn. Trang Liễu cũng không hoảng sợ, bày tốt tư thế liền đề bút. Một chữ ‘Cá’ rồng bay phượng múa được viết ra, bà Tương đứng bên cạnh thốt lên: “Đẹp!”

Ngay sau đó, lại thấy Trang Liễu tiếp tục uốn lượn cây bút, bình tĩnh viết ...

“Cá thịt băm nhỏ mười lăm đồng” “Thịt kho hạt tiêu mười tám đồng” “Bắp cải xắt nhỏ tám đồng” “Rau muống xào tám đồng” ...

Lời khen tặng tiếp sau của bà Tương hoàn toàn nghẹn lại trong cổ họng, không thể che dấu vẻ mặt thương tiếc. Là một nhà nghệ thuật, sao có thể chấp nhận những nét chữ tiêu sái này, bị huỷ hoại bởi mấy thứ thô tục đó? Bà Tương đau lòng đến mức hận không thể đi lên xé nát tờ giấy!

Nhưng hai người vẫn luôn đứng bên cạnh là Tương Vân Hàng và ông Tương lại vui vẻ cười trộm, bố Tương lên chọc Tương Vân Hàng, “Bạn học này của con rất thú vị đó”

“Tất nhiên” Tương Vân Hàng kiêu ngạo.

Trang Liễu hồn nhiên không để tâm đến mọi chuyện đang xảy ra, vẫn một lòng viết thực đơn đầy trang giấy. Không có biện pháp nào khác, trước đây, lúc y nghèo đến mức sắp phải cõng truồng dạo phố, đã gặp được một ông chủ nhà hàng đang tuyển người viết bảng hiệu, y vui vẻ lên nhận việc, viết xong ông chủ vô cùng thích, việc buôn bán cũng náo nhiệt hẳn lên. Trang Liễu cho là thời đại bây giờ đang lưu hành mấy thứ này, vì thế nhanh chóng lấy ra hiến bảo.

Vừa nói ra nguyên nhân này, tim của bà Tương càng chua xót, vừa đau vừa yêu Trang Liễu. Thằng bé này số khổ mà vẫn kiên cường, một thân tài hoa, lại chỉ có thể dùng để viết thực đơn! Hơn nữa lúc ăn cơm tối, Trang Liễu rất dè dặt, chỉ ăn cơm, đối với thịt cá cũng không dám đụng dũa, bà Tương càng khẳng định Trang Liễu là một đứa trẻ quen chịu khổ, lập tức túm cổ Tương Vân Hàng bắt phải chăm sóc con nuôi của bà thật tốt, sau này phải coi nó như em trai.

Đối mặt với tình huống bị đoạt sủng này, Tương Vân Hàng vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ: Nếu mẹ cậu biết Trang Liễu có ý đồ xấu với cậu, không biết bà có còn yêu thương y như thế không?

Trang Liễu thấy bà Tương kiên quyết nhét thịt heo vào chén của mình thì cũng rất bất đắc dĩ. Mùi của thi thể động vật thật sự rất khó ngửi!

14. Chương 14

Dù sao đi nữa, từ sau khi trở về nhà, quan hệ giữa Tương Vân Hàng và Trang Liễu bị ép phải trở nên thân mật hơn. Bà Tương ra ‘ngự lệnh’ cho Tương Vân Hàng, nhất định phải sống chung với Trang Liễu, Trang Liễu ăn của Tương Vân Hàng, mặc của Tương Vân Hàng, lấy tiền của Tương Vân Hàng, đi chơi với Tương Vân Hàng, nghe Tương Vân Hàng hát, tóm lại, hai người đơn giản trở thành ‘liên thể anh’(hai đứa trẻ sinh ra tay chân dính liền nhau)

Qua một khoảng thời gian, Tương Vân Hàng phát hiện rất nhiều bí mật nhỏ của Trang Liễu.

Tỷ như, Trang Liễu đặc biệt thích xem phim cổ trang, thích chơi cờ với mấy ông cụ, không thích ăn thịt, cũng không thích ăn rau, chỉ thích ăn trái cây. Y còn thích sạch sẽ, quần áo bốc mùi của Tương Vân Hàng, mỗi ngày y đều giặt đến sạch sạch sáng sáng. Chỉ có một việc làm Tương Vân Hàng nhức đầu... Trang Liễu hình như không thích mặc quần áo. Trước đây, y đương khách sáo với Tương Vân Hàng, nên còn mặc đồ cẩn thận, từ khi Tương Vân Hàng bảo y đừng tỏ ra xa lạ, vậy là thật sự ‘thoải mái’ luôn! Sẻnh ra một tí là thấy thân mình trắng bóng của y đi bộ ngoài phòng khách!

Trang Liễu cũng như mới quen biết lại Tương Vân Hàng. Trước kia, y luôn nghĩ mùi hương trên người của Tương Vân Hàng quá tạp quá nồng, nhưng sau khi cậu ta từ bỏ thân phận Playboy, y mới phát hiện, mùi của Tương Vân Hàng kì thật rất nhẹ nhàng, cũng thực ấm áp. Tựa như con người của cậu vậy.

—

Thế giới hai người trôi qua rất dễ chịu, Tương Vân Hàng thậm chí đã quên bặt cả hoa hậu giảng đường của mình.

Nhưng người anh em của cậu vẫn nhớ dùm cậu. Ngày nọ, sau khi hoa hậu giảng đường lại lần nữa thất vọng đi về, hần vội vàng tìm Tương Vân Hàng thắc mắc: “Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Không phải hồi trước còn rất thích à?”

Tương Vân Hàng sững sờ một lát rồi mới bình tĩnh, vội ngó qua chỗ Trang Liễu, thấy y không có phản ứng gì kịch liệt, mới vừa an tâm vừa hơi thất vọng quay đầu nhìn người anh em của cậu một cách ý vị sâu xa, sau đó thở dài: “Ai... hết cách! Chẳng phải vì có người đeo bám sao ~”

Âm cuối cong vút lên tận trời xanh, rõ ràng mang theo hương vị khoe khoang, nhưng ‘vật dĩ loại tự’ (Vật cùng loại thì tự lại với nhau), người anh em của Tương Vân Hàng cũng là một đứa thô lỗ, lúc này kinh ngạc trợn to mắt: “Y thật sự thích cậu?”

“Hừ ~” Tương Vân Hàng vừa lòng, im lặng thừa nhận.

Khiến người anh em này lại hiểu lầm là Tương Vân Hàng đang than vãn, hắn thấy đại ca đau đầu, khó xử như vậy, nhất thời máu nóng dâng trào, thừa dịp buổi tối Tương Vân Hàng đang biểu diễn ở quán bar thì đi chặn đường Trang Liễu. Trang Liễu biết quan hệ giữa hắn và Tương Vân Hàng, vì thế ngoan ngoãn theo hắn vào trong hẻm.

Quả nhiên không hổ là anh em với Tương Vân Hàng, vừa nhìn thấy đôi mắt đen ngời lấp lánh của Trang Liễu, thì người anh em này đã không nỡ xuống tay, đành tận tình giáo dục: “Ai nha, tớ nói với cậu này, sau này Tương Vân Hàng còn phải cưới vợ sinh con nữa, hiểu không? Tớ biết cậu cũng không dễ dàng gì... nhưng cậu cũng không nên hại anh em của tớ a! Nói nghiêm túc nha, sau này hãy tránh xa cậu ấy ra, đừng đeo bám theo cậu ấy nữa! Chuyện này ngừng tại đây đi!

Hắn nói đến miệng khô lưỡi rát, nhưng ngay cả bản thân Tương Vân Hàng còn không thể thuyết phục được kẻ thương em gái như mạng này thì làm sao y có thể bị hấn lay động được? Cuối cùng, Trang Liễu cũng chỉ có thể nhăn mặt, xấu hổ cúi gầm mặt xuống sát ngực, nhưng vẫn lắc đầu: “Không thể ngừng được ... Tớ, tớ không thể rời khỏi cậu ấy, ai~”

Người anh em này quả thật chỉ sợ ‘rèn sắt không thành thép’: “Sao cậu cứng đầu quá vậy?! Nếu cậu thật sự không chịu hiểu, tớ sẽ đánh cậu a? Tớ đánh a?”

Trang Liễu dựa lưng vào tường, không cử động, dùng ánh mắt ‘nói’ với hắn: “Cậu cứ đánh đi”

Người anh em thật sự giơ nắm tay đâm vào xương gò má của Trang Liễu, lực tay không tính là nhẹ, cả người Trang Liễu trượt hắt tới góc tường. Nhưng người anh em này hiển nhiên cũng là lần đầu tiên làm chuyện xấu, nắm tay vừa vung ra thì bản thân đã hoảng rồi. Trang Liễu đứng lên muốn để hấn đánh tiếp, nhưng rất lâu sau người ta mới nghe được một câu “Xin lỗi”, rồi ào ào bỏ chạy.

Trang Liễu đứng ở góc khuất trong hẻm, nghĩ ngợi một lát, mới chậm rãi đi ra ngoài.

15. Chương 15

Tối đó, Trang Liễu không về nhà, Tương Vân Hàng suýt nữa lật tung cả khu phố gần quán bar.

Trang Liễu một mình chậm rãi đi về núi, dọc đường cứ suy nghĩ về những điểm tốt của Tương Vân Hàng. Trước đây, lúc Trang Hoè kể cho y nghe về em rể, Tương Vân Hàng đối với y chỉ là một cái tên, có quấy rầy cậu thế nào thì y cũng không cảm thấy áp lực. Nhưng hiện tại, cái cậu Tương Vân Hàng này đã dần dần được định hình trọn vẹn trong tim y, còn có mùi hương mà y rất thích, dường như màn chia duyên rẽ thủy này Trang Liễu làm không nổi nữa.

Y quyết định trở về thương lượng kỹ càng với em gái.

Lúc lên được đỉnh núi thì đã trời đã gần sáng, nhưng tiếng cười của Trang Hoè vẫn còn vang dội khắp nơi, đánh thức không ít chim núi bay dáo dác. Trang Liễu đi qua, thấy hoa hồng đang uốn éo khiêu vũ, lấy thân Trang Hoè làm cái cột uốn qua uốn lại, cũng không sợ sẽ gãy lưng.

Thấy Trang Liễu trở về, Trang Hoè lập tức vui vẻ, rung rung lá cây: “Anh trai, mau tới đây, hoa hồng sắp múa thoát y!”

Trang Liễu đi qua vuốt ve thân cây của Trang Hoè, khe khẽ nói: “Tiểu Hoè, anh muốn bàn với em về chuyện của Tương Vân Hàng. Chuyện này, cưỡng ép quá ... không ngọt ngào, Tương Vân Hàng hình như cũng có người thương rồi, em xem, muốn hay không ... thôi đi?”

Hai câu tách thành ba đoạn mới ghép ra được, Trang Liễu sợ Trang Hoè đau lòng a.

Kết quả, Trang Hoè lắc lắc tán cây nửa buổi, mới nhớ ra: “Tương Vân Hàng – Tương Vân Hàng – ác! Là cậu ta nha!”

Hoa hồng tinh nhảy lên thân cô, phần nộ hỏi: “Là ai là ai! Hừ, Em đúng là đồ tiểu yêu tinh ăn chơi mà!”

“Là một người dễ nhìn.” Trang Hoè vừa sờ vừa vuốt cô, uốn uốn éo éo rung cành một lát, mới ngượng ngùng nói với Trang Liễu: “Anh trai, em xin lỗi, hiện tại em đã quyết định sẽ ở bên hoa hồng cả đời. Em nghĩ kĩ rồi, có đẹp mấy cũng vô dụng, người ta vẫn nên gả cho tri âm a”

“.....”

Một cây một hoa ngọt ngào rúc vào nhau, Trang Liễu cuối cùng cũng đã quăng được tảng đá trong lòng, nhưng đồng thời lại có cảm giác ngứa ngáy tay chân.

Đôi khi, y thật sự rất muốn đét mông Trang Hoè!

16. Chương 16

Sáng sớm hôm sau, Tương Vân Hàng râu tóc lởm chồm chạy đến phòng học, nhưng, Trang Liễu vẫn không hề xuất hiện.

Mất tích chưa đến hai mươi bốn giờ, không thể báo cảnh sát. Tương Vân hàng vô cùng lo lắng, cứ nhìn đồng hồ liên tục, bởi vậy, cũng không để ý đến vẻ mặt bồn chồn của người anh em ngồi bên. Người này bị Tương Vân Hàng gọi điện quấy rầy cả đêm, cái gì cũng chưa dám nói.

Hôm nay phòng học đầy người nhưng yên tĩnh đến lạ kì, cho đến khi—

Trang Liễu mặt mũi bầm dập chậm rãi xuất hiện tại cửa phòng học.

Kì thật, vết thương do nắm đấm của người anh em nọ tối hôm trước đã sớm biến mất không còn chút dấu vết, nhưng Trang Liễu thường xem phim võ hiệp nên biết rõ, năng lực lành vết thương của con người kém xa cây cỏ, thực vật bọn họ, vết bầm tím do nắm đấm tạo thành nếu biến mất quá nhanh sẽ bị coi là biến thái, sau đó, sẽ bị biến thái bắt đi! Cho nên, trước khi xuống núi, y đã nhân dịp có thể làm phép mà hung hăng cho bản thân mấy đấm.

Nhưng Trang Liễu không ý thức được, sức lực của người bình thường và của mình khác biệt rất lớn, kết quả chính là, khi y ngẩng đầu nhìn về phía Tương Vân Hàng, cả lớp học tràn ngập tiếng hút khí.

Đây là do ai làm! Thật là quá khó nhìn, quá tàn nhẫn, quá ngoan độc a!

Bàn tay đặt trên mặt bàn của Tương Vân Hàng run run. Người anh em ngồi ở bên cũng giật mình, tự nhủ nên thẳng thắn thú nhận, xin được khoan hồng thay cho trừng phạt, nên lấy bấy giờ một ngón tay đến trước mặt Tương Vân Hàng, nhả mặt nói: “Tớ chỉ đánh có một đấm... Thật đó, tuyệt đối chỉ có một đấm...”

Tương Vân Hàng thở hổn hển, đột nhiên đá cái bàn ngã lộn quay: “Mợ nó, ai cho mày động vào cậu ta!!!”

Cả lớp náo loạn. Làm anh em tốt nhất của Tương Vân Hàng, người anh em kia cũng lo lắng, lo cậu nói ra cái gì mất trí, vội vàng chạy tới che miệng cậu: “Tớ chỉ muốn tốt cho cậu!”

Tương Vân Hàng túm lấy tay hắn, muốn đánh, “Tốt cái mông! Tao chính là ... thích cậu ta thì đã làm sao!!!”

Lời vừa nói ra miệng, ngay cả bản thân Tương Vân Hàng cũng ngây cả người. Phòng học hoá đá chỉ còn sót lại Trang Liễu, vẫn chưa hiểu rõ tình huống, thông thả đến giúp Tương Vân Hàng nâng cái bàn lên, đẩy hai anh em bọn họ ra, kéo ống tay áo của Tương Vân Hàng cho cậu ta ngồi xuống.

Tương Vân Hàng còn đang ngẩn người, Trang Liễu đã vội vàng truyền đạt tin tức tốt cho cậu: “Tương Vân Hàng, tìm bạn gái đi ... Lần này, tớ sẽ giúp cậu ^_^”

17. Chương 17

Tương Vân Hàng gần như là vác Trang Liễu đến một góc phía sau dãy phòng học.

“Có phải cậu bị bạn tớ dọa không? Thật ra là do tính của cậu ta hơi nóng thôi... chứ bình thường cậu ta không để ý đến mấy chuyện này đâu! Bằng không cậu đi hỏi tên ngốc đó lần nữa đi!” Tương Vân Hàng nhìn Trang Liễu bằng ánh mắt cổ vũ, cậu nghĩ là Trang Liễu bị anh em của cậu dùng bạo lực đe dọa.

Trang Liễu nhẹ nhàng chớp mắt, không hiểu ý của Tương Vân Hàng lắm... Y phỏng chừng Tương Vân Hàng cũng không hiểu ý của y, bằng không, sao chẳng vui chút nào hết vậy? Cho nên, Trang Liễu quyết định đổi cách nói với Tương Vân Hàng: “Không phải, Tương Vân Hàng, ý tớ là... cậu cứ việc yên tâm đi tìm đối tượng đi, sau này tớ sẽ không phá chuyện của cậu nữa, thật đó ^_^”

“Tớ đã nói là tớ không quan tâm mà!!!” Tương Vân Hàng quả thực phát điên: “Cậu cứ tiếp tục phá đi, không được sao?!!!”

Trang Liễu bị cậu ta quát nên giật mình, tiếp theo, y dùng vẻ mặt ‘đầu của cậu bị cháy hư rồi hử’ lên lút liếc nhìn cậu ta mấy cái, rồi mới thành thật nói: “Nhưng mà, em gái của tớ không thích cậu a...”

“Em cậu ...!!!” Tương Vân Hàng chửi bậy được một nửa thì thỉnh linh ngừng lại, vẻ mặt quái dị, trợn mắt nhìn Trang Liễu: “Cậu thích tớ thì có liên quan gì đến em gái?”

Chỉ nghe bà con nói ‘lệnh của cha mẹ, lời của người làm môi’, chưa từng thấy qua tìm bạn trai còn phải vượt qua cửa ải của em gái!

Trang Liễu kinh ngạc mở to mắt: “Gì? Không phải tớ thích cậu a, là em gái của tớ. Nó đối với cậu là, nhất kiến chung tình... Nhưng mà nó còn quá nhỏ, chưa thể xuống núi... Ách, không thể ra khỏi nhà đến tìm cậu, cho nên tớ đến thay nó” Trang Liễu nói xong thì hơi ngượng, “Thật xin lỗi a Tương Vân Hàng, em gái của tớ bị tớ chiều riết sinh hư rồi...”

Trang Liễu không nói tiếp, bởi vì y đột nhiên phát hiện sắc mặt của Tương Vân Hàng, đen đến đáng sợ = =

Yên lặng kéo dài ước chừng năm phút, Tương Vân Hàng, với vẻ mặt bất thường hỏi: “... Cho nên ý là, cậu, vì giúp đứa em gái loli chưa thành niên kia câu thằng khờ này, nên mới chạy đến học cùng khối với tớ? Mới bám theo tớ cả ngày cả đêm? Còn vô duyên vô cớ nhảy hồ tự sát?”

Ách, Trang Liễu ngẫm nghĩ cẩn thận, Trang Hoè đại khái thật sự chưa thành niên. Về phần mấy điểm phía sau, hình như cũng không có gì có thể phản bác.

Tương Vân Hàng một tay xốc y lên, cho đến khi đầu mũi của hai người kề sát vào nhau: “Cho nên, không phải cậu thích tớ?”

“Không phải a...” Trang Liễu liều mạng chớp mắt, mắt y cũng sắp rớt ra đến nơi rồi.

“Cậu không thích tớ?!”

“...” Trang Liễu cảm thấy cách diễn đạt này hình như không đúng lắm, nhưng vẫn khẽ gật gật đầu.

“Cậu thật sự không thích tớ?!!!”

“..... Cũng không hẳn.....”

“Cậu thật sự dám không thích tớ?!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“...” Lần này, Trang Liễu không dám trả lời, chủ yếu là vì, giọng điệu của Tương Vân Hàng quá dữ dội làm y cũng cảm thấy hơi hoài nghi. Chẳng lẽ bản thân thật sự thích cậu ta?

Y còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, thì bả vai đột nhiên được buông lỏng, chờ Trang Liễu ngẩng đầu lên, thì chỉ còn có thể nhìn thấy bóng lưng phập phồng của Tương Vân Hàng. Tim Trang Liễu đập hơi mạnh một chút, có cảm giác khó chịu... Lúc con người bắt đầu tức giận thật sự hơi đáng sợ, y nghĩ.

18. Chương 18

Ngày tiếp theo, Trang Liễu vẫn không nhìn thấy Tương Vân Hàng.

Tương Vân Hàng tức giận rồi, hậu quả có thể rất nghiêm trọng. Hiểu được điều này, sau khi tan lớp, Trang Liễu không dám ngoan ngoãn về nhà Tương Vân Hàng. Trên thực tế, đã từng có một giây y tính trực tiếp về nhà cũ trên núi, nhưng trong lòng luôn có điều gì đó dằn vặt, khiến y cảm giác trống rỗng. Vì thế gốc liễu này vẫn về lại công viên mà lúc đầu y ở, tro tàn của căn nhà cổ sớm đã được chú quét dọn công viên thu dọn sạch sẽ, Trang Liễu hơi mệt, nên cũng lười tạo lại lần nữa, đơn giản leo lên một gốc liễu cạnh hồ để ngủ.

Dù sao cũng là anh em của mình, ngủ một chút cũng không sao nhỉ ... Trang Liễu nghĩ.

Chẳng qua tối đó, Trang Liễu ngủ rất không ngon. Có lẽ vì đã hết hè, gió khuya lạnh lẽo, Trang Liễu ngủ được một lát lại bắt đầu tìm hơi ẩm như thường lệ, cọ cọ bên trái, chà chà bên phải, sáng hôm sau y bị mình cọ tỉnh luôn. Sau khi tỉnh lại, thấy lá cây rụng đầy đất, Trang Liễu lên đồ mặt – y cứ nhiên đùa bốn anh em ruột của mình cả đêm! Loạn luân a!

Mấy ngày sau, Trang Liễu lại nhìn thấy Tương Vân Hàng, nhưng Tương Vân Hàng thì hình như không thấy y. Hoặc là nói, làm bộ như không thấy y..

Trừ điểm này ra, Tương Vân Hàng vẫn đến lớp ngủ gà ngủ gật như thường lệ, nghiêng nghiêng ngả ngả, pha trò với anh em, nói nói cười cười với nữ sinh, dáng vẻ nhìn cũng không tức giận nữa.

Trang Liễu vừa hơi an tâm lại có hơi không vui, còn có chút thất vọng, đây là lần đầu tiên y có cảm xúc phức tạp như vậy trong suốt mấy trăm năm sống ở trên đời. Phức tạp đến Trang Liễu muốn về nhà.

Tối hôm nay gió đặc biệt lớn, trong công viên cũng đặc biệt lạnh, vì thế, quyết tâm về nhà của Trang Liễu lại càng sâu sắc.

Đang mơ mơ màng màng nằm trên cây, đột nhiên có người đá mạnh lên thân cây một cái, Trang Liễu rên rỉ lăn xuống, đã được người ta đón vào lòng. Mùi rất quen ... Trang Liễu ngủ mê man nhưng vẫn nghĩ thế, ngoan ngoãn để người ta nâng lên, công trên lưng, nhắc bước, đi.

Cảm giác nhấp nhô nhấp nhô do đi đường rất thoải mái. Trang Liễu mềm mại nằm úp sấp trên lưng Tương Vân Hàng, tay còn ngoan ngoãn vòng quanh cổ người ta: “Đi chỗ nào nha...”

Tương Vân Hàng thô lỗ nói: “Về nhà! Ngủ!”

Vừa nói vừa vụng trộm giằng giằng gân chân, ngồi xổm từ lúc trời tối đến giờ đâu có dễ? Có chết cũng không thể nói ra a, a! Cũng không chịu đến tìm cậu chịu thua, dành cho y một bậc thang a!

Tương Vân Hàng bực bội công người về nhà, kết quả đặt người lên giường rồi mới nhìn thấy, người này ngủ cũng thật ngon, ngon đến mức Tương Vân Hàng đặc biệt muốn đâm cho y một phát. Nhưng muốn thì muốn, Tương Vân Hàng vẫn sờ sờ nắn nắn ôm ôm y thành một cục rồi đi ngủ.

Nửa đêm Trang Liễu có thoáng tỉnh lại, chỉ nghe thấy Tương Vân Hàng ôm chặt y nói mớ: “Sao cậu có thể không thích tớ... Tớ tốt với cậu như vậy, mắc gì cậu không thích tớ a... Tớ đẹp chai như vậy cậu lại không thích tớ...”

Lần qua lộn lại đều là mấy câu này, Trang Liễu nghe một lát, mới lén lút xoay người nhìn kỹ mặt Tương Vân Hàng. Mọi người đều nói Tương Vân Hàng rất đẹp chai, ngay cả Trang Hoè cũng nói như vậy. Nhưng thẩm mỹ quan của Trang Liễu được xây dựng dựa trên hình tượng Trang lão học sĩ ở toà thành nào đó mấy trăm năm trước, cho nên, trong mắt của Trang Liễu, chỉ có bộ dáng giống như Trang đại học sĩ, tóc trắng bạc phơ, khuôn mặt thanh tú, râu dài một bó mới gọi là đẹp (chai), về phần Tương Vân Hàng, có gương mặt thiếu niên tướng quân tiêu chuẩn, nhưng trong mắt của Trang Liễu – thật xin lỗi, vũ phu chỉ xếp hạng thứ hai thôi.

Cho nên, kết luận cuối cùng của Trang Liễu đối với tướng mạo của Tương Vân Hàng là: Không tính là rất đẹp chai, nhưng mà cũng khá đáng yêu...

19. Chương 19

Sáng hôm sau, Tương Vân Hàng lại gặp phải vấn đề của đàn ông.

Cái môn của Trang Liễu lại bị đỉnh, lần này, Tương Vân Hàng ngủ rất sâu, cho nên Trang Liễu có thể tận tình quan sát tiểu đệ đệ của Tương Vân Hàng ở cự li gần. Dựa theo các bước của lần trước, Trang Liễu lại sờ sờ, bấn bấn, phát hiện đồ ngủ rộng thùng thình chắn tầm mắt của mình quá, vì thế đơn giản kéo cái quần của Tương Vân Hàng xuống.

Sau đó y phát hiện, mỗi lần y dùng tay chạm vào ‘tiểu Tương Vân Hàng’, Tương Vân Hàng đều sẽ lộ ra vẻ mặt rất thoải mái, rất thoải mái.

Gần đây hình như đã vô ý làm Tương Vân Hàng không vui ... Nghĩ vậy, Trang Liễu ngồi dậy, nửa quỳ đối diện với Tương Vân Hàng, sau đó dùng hai tay nắm chặt ‘cột chống trời’ của Tương Vân Hàng.

Quả nhiên, Tương Vân Hàng lại lộ ra vẻ mặt thoải mái, thậm chí còn thoải mái rên một tiếng.

Trang Liễu cảm thấy vô cùng thú vị, vì thế càng dùng sức, một bên chơi đùa ‘tiểu Tương Vân Hàng’ một bên quan sát vẻ mặt của Tương Vân Hàng, thấy cậu như thế nào thoải mái y liền như thế đó đùa người.

Tại thời điểm Tương Vân Hàng lộ ra nụ cười cực cực cực cực thoải mái, Trang Liễu đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay của y vừa nóng vừa ướt, sau đó có thứ gì đó màu trắng ngà tràn ra từ kẽ tay y. Trang Liễu giờ tay lên, nhìn thứ đó chậm rãi chảy từ đầu ngón tay xuống lòng bàn tay, từ cổ tay xuống...

Sắp rớt xuống rồi! Giường sẽ bị dơ!

Trang Liễu hơi hoảng.

—

Tương Vân Hàng đang có một giấc mơ xuân rất hoàn mỹ, trong mơ, cậu dựa theo phương pháp mới học được trên mạng trừng phạt Trang Liễu mềm mại một trăm lần lại một trăm lần. Cuối cùng, đến cả cậu cũng thấy hơi mệt, nếu không phải có cảm giác khó thở, cậu thật sự không muốn tỉnh a.

Tương Vân Hàng đấu tranh rất lâu mới không tình không nguyện mở mắt ra, sau đó, vừa mở mắt đã thấy – Trang Liễu đang dán trên người cậu, hơi hơi hé môi, dùng đầu lưỡi nhỏ nhỏ mềm mềm liếm một thứ gì đó nhìn rất sắc tình.

“Phốc ——”

Tương Vân Hàng phun máu mũi, phun rất thảm thiết, rất hung tàn.

—

Hôm nay Trang Liễu rất vui, bởi vì Tương Vân Hàng hình như đã thân thiện lại với y, sau này y không phải ngủ trên cây nữa. Cho nên, cho dù cuối cùng máu mũi của Tương Vân Hàng vẫn làm dơ chăn đệm mà y đã vất vả giặt sạch, Trang Liễu vẫn tha thứ cho cậu.

Tương Vân Hàng lại hơi lơ đãng, ngay cả anh em của cậu nói gì cậu cũng không quan tâm. Cuối cùng, chờ cho anh em nói rõ hòng, Tương Vân Hàng mới nghiêng đầu đánh giá hần một cái, hỏi với một vẻ mặt vô cùng dầy dụa: “... Là anh em phải không?”

Bạn của cậu trả lời chắc như đinh đóng cột: “Đương nhiên”

Tương Vân Hàng nghiêm túc chỉ chỉ ‘tiểu đệ đệ’ của mình “... Là anh em thì sờ sờ thử xem”

“WTF?!!!!” Tên bạn kia lập tức đứng bật dậy, vẻ mặt như mới bị sét đánh.

Tương Vân Hàng u buồn nói với anh em của cậu: “Tớ nghi nghi... Tớ thật sự thích đàn ông rồi....”

20. Chương 20

Người anh em này của Tương Vân Hàng cũng rất đáng thương, có lúc, hần cũng không rõ mình rốt cuộc là cha hay là anh của cậu ta nữa, cứ tiếp tục thế này hần phỏng chừng mình có thể đổi tên thành Tương Lo Lắng luôn được rồi. Thế đấy, chuyện phải lo lắng lại đến nữa. Cái tên Tương Vân Hàng ‘hoa tâm đại la bạc này’ sao không thể yên thân được chứ?

(Hoa tâm la bạc (hoa tâm cây củ cải): đây vốn là tên một bộ phim, về sau có biếm ý từ. Câu nói này dùng cho đàn ông không đứng đắn, đặc biệt là đàn ông hay quyến rũ phụ nữ và thay đổi thất thường.)

“Hai người các cậu thật sự làm tới hử? Sao thằng nhóc kia nhanh túm được cậu quá vậy?” Cậu em Tương Lo Lắng hận không kịp rèn sắt thành thép mà cảm thán.

Tương Vân Hàng vừa nghe thấy câu này thì mặt càng đen, vấn đề không phải ở chỗ đã làm tới, mà căn bản là còn chưa có làm tới!

Càng nghĩ, Tương Vân Hàng lại càng nghiêng răng nghiêng lợi: “Chưa túm được...”

Thằng bạn kia hiển nhiên vẫn chưa nắm được tình huống: “Vậy mắc gì mà sợ?”

“Thằng khốn đó làm tớ được một nửa thì dừng tay!!!” (ý bạn Tương là của được một nửa thì bỏ á) Tương Vân Hàng bị phần rít gào một câu, tiếp theo khổ sở kể lại mọi chuyện với người anh em. Theo đánh giá của cậu, Trang Liễu hần là một thằng nhóc đến từ vùng núi nghèo khó nào đó, trong nhà còn có một đứa em gái. Hình như năm ngoái khi Tương Vân Hàng đi du lịch đã vô tình gặp được em gái nhỏ của Trang Liễu, Tương Vân Hàng không biết thời khắc đó là do phật quang phổ chiếu hay là thế nào, em gái nhỏ đột nhiên dính sét của cậu. Tương Vân Hàng đoán, lúc dừng chân ở nông gia nọ cậu đã vô tình để em gái nhỏ nhìn thấy thể học sinh của mình, em gái nhỏ còn rất nhỏ, vì thế anh trai thay em xuất mã, thi vào trường đại học của Tương Vân Hàng, sau đó... sau đó mọi chuyện đã thành ra thế này.

Đương nhiên, có vài chuyện phòng the, Tương Vân Hàng vẫn biết ngậm miệng không nói.

Bạn cậu nghe đến ngớ cả người “Không tin được... thằng nhóc này bẻ cong cậu rồi tính phải tay bỏ đi? Vậy cũng quá thất đức đi!”

Tương Vân Hàng yên lặng không nói, vẻ mặt ‘không thể đồng ý với cậu hơn được’, ưu thương nhìn anh em của cậu.

“Không thể ngồi chờ chết a! Hoặc là bẻ cong cậu ta, hoặc là cậu phải tự bẻ thẳng bản thân thôi!” Thằng bạn kia thực sự nghiêm túc ngồi xem xét đối sách, nhưng thân là cánh đàn ông có cảm xúc với con gái, lại xem không ít phim giờ vàng, hần nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có vài tình tiết sến súa lồi mồn.

“Tớ nghĩ cậu nên quen bạn gái thử đi... Nói không chừng, đây chỉ là xúc động nhất thời?”

“...” Tương Vân Hàng ngượng ngừng nghĩ, thẳng đê của mình cũng đã xúc động hai lần rồi.

“Hơn nữa, không chừng sau khi cậu có đối tượng, thẳng nhóc Trang Liễu đó lại đỏ mắt, lập tức hiểu được tâm ý của bản thân, khóc lóc cầu xin cậu trở về” Về mặt thẳng bạn mơ màng, “... Trên tivi đều diễn như vậy mà”

Mặc dù, tận đáy lòng Tương Vân Hàng nghĩ ý này của hắn thật là nhảm nhí, nhưng vẫn tiếp thu một phần ý kiến của hắn. Ít nhất, sau khi chơi bóng xong mà có con gái đến đưa nước nói chuyện phiếm thì cũng không tránh tránh né né như trước, cũng không ngó nghiêng tứ phía xem Trang Liễu có đang giám sát không. Chẳng qua, ngó nghiêng cũng vô dụng, Trang Liễu thật đúng là nói được làm được, nói không phá hỏng chuyện thì thực sự lần đi thật xa.

—

Ngày đó, Trang Liễu đi ngang qua sân bóng, Tương Vân Hàng và các thành viên trong đội bóng đang chơi rất bốc lửa, bên sân còn có một đám con gái vây quanh, Tương Vân Hàng vừa kêu khát, liền có một cô gái duyên dáng chạy đến đưa nước, trực tiếp dâng nước đến sát miệng Tương Vân Hàng. Tương Vân Hàng sáng khoái cầm tay cô ta uống nước, khiến bên cạnh vang lên từng trận la hét. Trang Liễu nhìn thoáng qua vài lần, chiếu lệ muốn tránh đi, nhưng không may bị người anh em thích lo lắng của Tương Vân Hàng nhìn thấy.

Thẳng này muốn rèn sắt khi còn nóng, vì thế vội vàng đuổi theo, đại dốt khuyên nhủ một câu: “Trang Liễu a, cậu xem, Tương Vân Hàng cũng đã quen bạn gái rồi, hai người... đừng dính lấy nhau nữa!”

Trang Liễu hơi mơ hồ nhìn hắn, qua một lúc lâu mới gật gật đầu: “... Được”

Thẳng bạn của Tương Vân Hàng vừa vui vừa kiêu, quả nhiên mình ra tay thì chuyện gì cũng xong! Còn trong lòng Trang Liễu thì lại nghĩ, Tương Vân Hàng thật sự phải thành gia a, mình quả nhiên không nên ở nhà cậu ta nữa? Tuy buổi tối ngủ chung với cậu ta rất ấm áp, tuy được Tương Vân Hàng ôm cũng rất thoải mái, nhưng bạn của người ta cũng đã tới nhắc nhở y rồi a.

21. Chương 21

Vì thế, buổi tối Tương Vân Hàng đầm đìa mồ hôi về nhà, thì Trang Liễu đã thu dọn xong hành trang của mình, đang ngồi chờ cậu.

Tương Vân Hàng, ngay cả mồ hôi cũng chưa kịp lau, đã trợn mắt há mồm, giang tay giang chân chặn cửa phòng “Cậu thế này là sao đây?”

Lại bỏ nhà đi?! Mẹ ơi, lần này mình đã cái làm gì đâu a!

Trang Liễu mềm mại nằm sấp trên túi hành lý, sợ Tương Vân Hàng nhận ra đây là cái gối ôm y chuẩn bị trộm đi. Sắp xếp cẩn thận từ ngữ, mới chậm rãi nói: “Tương Vân Hàng, tớ muốn về nhà... Trước đây là tớ không tốt, hại cậu không thể thành gia. Hôm nay nghe nói cậu đã tìm được đối tượng tốt, tớ cũng an tâm, các cậu ở đây sống tốt, ách... Sớm cho tớ ôm tôn tử (cháu)?”

22. Chương 22

Tương Vân Hàng cau mày, càng nghe càng thấy quen tai – mẹ nó, đây không phải là lời thoại của bác gái nói với cô con gái vắt vả lăm mới kết hôn trên phim giờ vàng tối qua sao?! Fuck, biết ngay là không nên cho cậu ta xem tivi suốt ngày mà, toàn học mấy thứ lung tung lang tang gì đâu không!

Trang Liễu vẫn bắt lực nhìn cậu, Tương Vân Hàng hít sâu một hơi, trấn định nói: “Tớ không có bạn gái”

“A? Nhưng cậu bạn giống củ khoai tây của cậu nói...”

“Cậu ta là thằng ngốc!” Tương Vân Hàng tức sôi máu, vội lột áo ra, vừa bước nhanh về phía Trang Liễu vừa lau mồ hôi trên mặt, có mồ hôi bị doạ ra cũng có bị chọc tức mà ra. Sau đó cậu ngồi xổm xuống trước mặt Trang Liễu, mắt đối mắt nhìn chằm chằm y nói: “Từ giờ trở đi tớ sẽ không quen bạn gái nữa, tớ thích đàn ông, cậu hiểu không?”

Trang Liễu nghiêng đầu, hơi nghi hoặc “A?” một tiếng, y nhớ rõ mình đã phá hỏng ba mươi sáu cuộc hẹn hò bạn gái của Tương Vân Hàng, mà cậu ta lúc đó còn bám riết không chịu từ bỏ mà.

Tương Vân Hàng nghiêng răng nghiêng lợi: “Chẳng phải tại cậu sao! Cậu còn dám đi?”

Nói xong lập tức vác Trang Liễu vào phòng ngủ, ném lên giường, hung tợn trừng y một cái, sau đó mới hớn hớn chạy đi tắm rửa. Trang Liễu hiểu được ý tứ trong mắt cậu ‘Cậu dám chạy thử xem’, vì thế cũng không lộn xộn nữa, ngoan ngoãn cấn góc chăn suy tư.

Quả nhiên, thất tình ba mươi sáu lần đối với con người mà nói vẫn là một đả kích rất lớn đi?... Vậy, vậy không nên đi nhỉ, nói không chừng Tương Vân Hàng cũng muốn đánh y xả giận như bạn của cậu ta, Trang Liễu áy náy nghĩ. Hơn nữa, ngủ với Tương Vân Hàng thực sự rất thoải mái ...

Vài ngày sau, Tương Vân Hàng quả nhiên kèm cặp Trang Liễu gặt gao, ngay cả đi chơi bóng ở học viện khác cũng không quên dẫn theo. Trang Liễu ngồi giữa một nhóm cổ động viên, nhưng cũng không cảm thấy nhàm chán – y thích nhìn Tương Vân Hàng chơi bóng, có lẽ là do hoạt động tràn đầy sức sống này vốn rất được thực vật ưa thích. Trên sân, Tương Vân Hàng vừa thích vừa vui, không có biện pháp, đối với cặp mắt đặc biệt chuyên chú, thỉnh thoảng lại đột nhiên loé sáng kia, Tương Vân Hàng có thể không liệu cái mạng già này sao?

Tương Vân Hàng như được ‘đả liễu kê huyết’, huyền hoang trở tài, dẫn dắt đội của cậu giành chiến thắng với tỉ số cao. Sau khi kết thúc, Tương Vân Hàng ngồi ở bên sân thở hổn hển.... chơi quá sức, thiếu chút nữa khát chết cậu! Cho nên lúc có người mang nước đến, cậu vội vàng nói câu cảm ơn đặc biệt chân thành.

(Cụm từ “đả liễu kê huyết” bắt nguồn từ một câu chuyện ở Trung Quốc: Y học Trung Quốc hồi xưa tin rằng lấy máu gà tiêm vào trong người sẽ làm cho thân thể cường tráng hơn, sắc mặt hồng hào, nói chung là làm sức khỏe tăng. Nhưng sau đó lại phát hiện ra rằng việc làm này là không tốt.)

“Không cần cảm ơn...” Cô gái nhỏ giọng nũng nịu đáp lại một câu, tính đi ngay, nhưng bị nhóm cổ động viên nữ bên cạnh giật dây, lại quay trở lại, xoắn vạt áo bỏ thêm vào một câu: “Tương Vân Hàng, này, tớ, tớ rất thích cậu”

Tương Vân Hàng phụt ra một ngụm nước, ngẩng đầu tìm, Trang Liễu vốn đang đi về phía cậu quả nhiên xoay người đi, mẹ nó, lại muốn chạy! Tương Vân Hàng tức quá không suy nghĩ gì đã thốt ra: “Xin lỗi a, tớ thích nam”

...Cả sân hoá đá, chỉ có mình Trang Liễu vẫn bình tĩnh đi về phía khán đài, y đột nhiên nhớ ra túi đồ của mình vẫn còn để ở ghế ngồi.

Tin đồn nháy mắt truyền khắp trường đại học, chờ đến khi người anh em có mệnh lo lắng của Tương Vân Hàng gặp được hai người, thì Tương Vân Hàng đã thành mục tiêu quan sát di động rồi.

Thằng bạn của Tương Vân Hàng quả thực vô cùng đau đớn, nhìn Tương Vân Hàng ‘tự bạo tự khí’ nắm tay Trang Liễu mặc mọi người vây xem, lại nhìn nhìn Trang Liễu vẫn còn ở tình trạng không thân thiết, cuối cùng chỉ có thể noi theo phim giờ vàng mà cảm khái một câu: “Ai, ai... cậu sẽ hại chết cậu ta mất!”

(Từ ngữ này xuất phát từ thiên Ly Lâu thượng sách Mạnh Tử: “Tự bạo giả, bất khả dữ hữu ngôn dã; tự khí giả, bất khả dữ hữu vi dã” {Kẻ tự phụ rầy mình thì chẳng thể nói năng gì với hắn được. Kẻ tự vút bỏ, thì chẳng thể làm gì với hắn được, cam chịu}. “Tự bạo, tự khí” thường được dùng như một thành ngữ hàm

nghĩa kẻ thiếu ý chí tiến thủ, tự thụt lùi, tự đầu hàng, tự buông mình vào tuyệt vọng – trích của Lâm thiếu gia)

Tội danh này quá nặng, Trang Liễu nghe mà sửng sốt, phản xạ nhìn về phía Tương Vân Hàng. Nào ngờ lần này Tương Vân Hàng cũng dùng ánh mắt tràn đầy đồng cảm yên lặng nhìn y, không hề có ý phủ nhận. Quả thực giống như... giống như cũng trách y như củ khoai tây kia.

23. Chương 23

Trang Liễu giận rồi.

Biểu hiện tức giận của Trang Liễu chính là bỏ nhà đi. Tuy nhiên, y cũng không biết là mình đang tức giận, giống như cái lần bị bạn của Tương Vân Hàng đánh – y chỉ đơn thuần nghĩ rằng bản thân muốn về nhà, có chút không muốn gặp Tương Vân Hàng và cái tên củ khoai tây đã trách y hại người kia mà thôi.

Lúc trở về núi, Trang Hoè và Hoa hồng còn đang quậy phá không biết mệt mỏi, Trang Liễu không cắt ngang bọn họ, mà một mình chạy đến bờ ao, không yên lòng ngăn người nhìn bóng trắng trong ao.

May sao hoa hồng phát hiện ra y, gào to bỏ nhào lên người y: “Anh rể anh rể, anh về rồi!”

“Ừ...” Trang Liễu trả lời yếu ớt.

“Anh rể sao không vui vậy?” Hoa hồng rướn cổ nhìn nhìn Trang Liễu đang ngơ ngẩn dùng nhánh cây vẽ một chữ ‘Tương’ trên mặt đất, rồi lập tức vừa kêu to vừa nhảy nhót đến bên người Trang Hoè: “Hoè hoè. Tương Vân Hàng làm thế này thế kia với anh rể!”

“Cái gì!!” Trang Hoè tức giận rống to, nhất thời trong phạm vi mười thước đều là lá cây do nàng giũ xuống.

Trang Liễu búng ngón tay, hai viên đá nhỏ chuẩn xác đập vào đầu của hai người bọn họ, “Đừng ồn...”

Trang Hoè và Hoa hồng lập tức ngậm miệng, nhưng hoa hồng làm sao có thể kìm chế được tính tình, không quá mấy phút đã bắt đầu lắc mông xoay vòng quanh người Trang Liễu, còn không ngừng làm điệu làm, bộ bày ra tư thế ‘Em là chị Thanh Tâm nà, đến tìm em đi’. Trang Liễu bị cô xoay chóng mặt, đơn giản lấy ngón tay giữ cô lại, dùng vẻ mặt buồn rầu hiếm thấy hỏi: “Anh không hiểu.. tại sao Tương Vân Hàng nói cậu ta thích nam, thì củ khoai tây lại tức giận như vậy?”

Trong mắt Trang Liễu, nam và nữ ... Căn bản không có gì khác biệt a

“Em biết em biết! Bởi vì cậu ta không nói với củ khoai tây, cho nên củ khoai tây ghen tị!!!” Hoa Hồng vội vã tuả ra một màn kịch sến súa, hơn nữa còn tự động thêm cho anh em của Tương Vân Hàng một cái họ Mã.

Trang liễu nhíu nhíu mày:“..... Ghen?”

“Phải a Phải a! Có phải cậu ta rất hung rất hung với anh không, thường hay nói xấu anh, còn không cho anh và Tương Vân Hàng ở bên nhau?”

“Ừ...” Trang Liễu nhớ đến chuyện này thì lại có chút không vui, ngay cả chuyện trước đây không để ý cũng lật lại: “cậu ta còn đánh anh, kêu anh tránh xa Tương Vân Hàng một chút”

Hoa hồng hưng phấn nhảy dựng lên: “Đúng rồi đúng rồi! Anh rể, hai người bọn họ khẳng định là một đôi đó! Ai, anh quá xấu xa nha, làm bồ nhí của người ta!!!”

“...Bồ nhí?” Kẻ luôn độc lòng nghiên cứu kịch cổ trang như Trang Liễu đối với khái niệm này chỉ có ấn tượng mơ mơ hồ hồ.

“Chính là hồ li tinh đó!!!”

Cái này thì Trang Liễu triệt để hiểu được, hồ li tinh không phải là loại yêu quái mà từ khi sinh ra y đã ghét nhất sao. Hơn trăm năm trước, khi y vừa mới có thể hoá hình, chính là vì có một con hồ li thường thích cọ qua cọ lại trên người y, còn dùng đầu lưỡi liếm bụng y, còn luôn gọi loạn ‘Mĩ nhân mĩ nhân’, nên mới bị dọa phải ngủ thêm mấy trăm năm. Trong phim Phong Thần Bảng y ghét nhất là Đát Kỷ, không phải cũng là một hồ li tinh đó sao, y mới không thêm làm cái này đâu!

Trang Liễu quyết định lập tức trở về nói chuyện rõ ràng với Tương Vân Hàng. Trên đường đi hơi nhanh chút, sáng sớm đã về đến nhà. Tương Vân Hàng còn đang ngủ ở trên giường, Trang Liễu chờ không kịp, vội đặt mông ngồi lên cái bụng của Tương Vân Hàng.

Tương Vân Hàng vừa đau vừa sướng, kêu to một tiếng, thằng đệ bị, bị đè rồi...

Trang Liễu thấy Tương Vân Hàng từ từ mở to mắt, mông bị đẩy rất không thoải mái, vì vậy trái uốn phải éo tìm được một vị trí thoải mái, mới nghiêm túc nói: “Tương Vân Hàng, cậu tiếp tục tốt với củ khoai tây đi”

Tương Vân Hàng như bị sét đánh ngang tai, ngay cả thằng đệ đang đầy tinh thần cũng nhảy mất hết hơi: “Tại sao tớ phải tốt với nó?”

Trang Liễu nói: “Không phải các cậu là một đôi sao, tớ không làm hồ... ách, không làm bồ nhí đâu”

Tương Vân Hàng lại bị sét đánh, một người một cây dùng tư thế quỷ dị nhìn nhau, cuối cùng, vẫn là Tương Vân Hàng bại trận.

“Tớ thích cậu...”

“Hả?” Trang Liễu chớp chớp mắt, hiển nhiên sự tình lại một lần nữa vượt qua phạm vi hiểu biết của y.

“Người lão tử thích là cậu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tương Vân Hàng rốt cục biết được những người yêu thầm cuối cùng đều chết như thế nào rồi.

Là ghen chết.

24. Chương 24

Trang Liễu nhìn Tương Vân Hàng, thật lâu sau, chớp chớp mắt.

“Tớ...”

“Cậu đừng nói!” Tương Vân Hàng bịt miệng của y lại, xoay người đè người ta xuống dưới thân, chẳng qua là lại lập tức chống người dậy... Quá, quá mềm, sợ đè hỏng ==

“Cậu có cảm thấy ... nam thích nam rất kì quái?” Tương Vân Hàng cẩn thận hỏi, hỏi xong lại cam chịu thở dài.

“Vẫn tốt nha...” Trang Liễu thành thật trả lời. Dù sao, nam và nam, đều là người mà, em của y coi Tương Vân Hàng là đối tượng mà y còn chưa nói gì đâu.

Ánh mắt Tương Vân Hàng sáng lên: “Vậy cậu thích nam ... hay là nữ?”

Trang Liễu chìm sâu vào trầm tư, vấn đề này y còn chưa nghĩ tới. Nhưng sự trầm mặc này hiển nhiên là đả kích rất lớn với Tương Vân Hàng, thời gian càng dài, gương mặt vốn tràn ngập nắng ấm kia lại càng mây đen phủ kín. Chờ Trang đại học sĩ [=nam] rốt cục chiến thắng Trang Hoè [=nữ] trong lòng Trang Liễu, ngay tại thời điểm Trang Liễu quyết định nói ra mình ‘thích nam’, Tương Vân Hàng lại bịt kín cái miệng của y.

“Ai thôi đi thôi đi, quản cậu thích nam nữ a hah hah!” Trang Liễu thiệt tình cảm thấy Tương Vân Hàng cười rất khùng bố, nhưng Tương Vân Hàng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói hết câu: “Không phải là loại

thích này thì cũng có thể làm bạn bè mà. Hai chúng ta rất hợp nhau, bằng không sau này làm đôi anh em tốt, bạn tốt hahahah!!!”

Trang Liễu tỉnh tỉnh mê mê gật đầu, tuy rằng y còn chưa kịp nói với Tương Vân Hàng ... y cũng rất thích cậu ta.

Một ngày cuối tuần, Trang Liễu theo lệ thường ngồi trên sofa xem ‘Thần Điều hiệp lữ’. Tuy rằng lúc y xem phim cổ trang thì rất an tĩnh, nhưng kì thật biểu tình trên mặt tương đương phong phú, vừa có lão đầu râu dài xuất hiện thì trên mặt sẽ xuất hiện biểu tình ngưỡng mộ hạnh phúc, nhìn thấy nhân vật boss phản diện tắc sẽ đen mặt. Thời điểm hai bên bay qua bay lại đánh nhau cũng là thời điểm y hưng phấn nhất, nhíu mày, trợn mắt, cắn môi... động tác nhỏ nào cũng có.

Tương Vân Hàng ở một bên càng nhìn càng muốn đi lên nhéo một cái, không tự chủ được liền làm thiệt. Nhưng Trang Liễu ngay cả liếc cũng chưa liếc cậu một cái, tỏ vẻ không thoải mái cọ cọ mặt vào tay cậu ta rồi tiếp tục chuyên tâm xem phim. Tương Vân Hàng vừa ngằm may mắn vừa mát mát, tâm tình này thật sự rất phức tạp.

Cho đến buổi tối, các anh em gọi Tương Vân Hàng đi quán bar, Trang Liễu vẫn coi cậu ta như không khí. Lúc này Tương Vân Hàng cảm thấy rất bất bình, trước đây lúc cậu đi quán bar Trang Liễu luôn bám theo rất chặt, khác biệt này không khỏi quá lớn đi! Cảm giác bị bỏ rơi mãnh liệt khiến Tương Vân Hàng nhất thời xúc động, tắt TV đi.

“Đi quán bar chơi với tớ đi, xem TV mãi không tốt cho mắt, mũi, miệng, tim gan phổi thân đâu!” Tương Vân Hàng nói được vang dội.

Trang Liễu ưỡn khuỷu nhìn cậu, lại nhìn nhìn TV: “Nhưng mà, Chu Bá Thông sắp xuất hiện...”

Đúng vậy, Chu Bá Thông chính là người đàn ông phù hợp trăm phần trăm với mộng tưởng trai đẹp của Trang Liễu, quả thực nói là thần tượng của y cũng không quá.

Tương Vân Hàng khó thở, nhưng vẫn giả bộ đứng đắn nhíu mày: “Cậu như vậy không đúng a, chúng ta hiện tại không phải là bạn bè tốt sao?”

Trang Liễu thành thật nhẹ nhàng gật đầu: “Phải mà”

“Làm anh em có mấy yêu cầu cần phải tuân thủ, bằng không chính là đang đùa giỡn với tình cảm của người khác, cậu có biết không?” Tương Vân Hàng giờ khắc này được phạt quang che phủ, cảm giác chính nghĩa trên toàn thân quả thực toả ra chói mắt, thấy Trang Liễu nhẹ nhàng lắc đầu, cậu ta vội vàng lấy ra một cuốn vở từ trong phòng ngủ, lật ra một trang cho Trang Liễu xem

“Đầu tiên, anh em tốt là phải ở cạnh nhau mỗi ngày – tốt nhất là 24h đều ở cùng một nơi, phát triển cảm tình của hai bên. Nếu có tình huống đặc thù muốn một mình rời đi, cũng phải báo trước cho đối phương”

Trang Liễu nhíu mày: “Nhưng mà cậu và củ khoai tây...”

“Ai là bạn với tên gốc đó hả!” Tương Vân Hàng nói mà không hề bị áp lực, lập tức lại đọc điều thứ hai cho Trang Liễu nghe: “Thứ hai, cũng là quan trọng nhất, anh em tốt phải thoả mãn TOÀN BỘ nhu cầu của đối phương. TOÀN, BỘ, bao quát tinh thần và... và thân thể! Hiểu không!” (Bạn Tương lưu manh quá >_<>)

Cường điệu xong hai chữ ‘Toàn bộ’ này, cũng không biết trong đầu Tương Vân Hàng đang suy nghĩ cái gì, mà sắc mặt đỏ bừng. Chẳng qua sau khi Trang Liễu ngây thơ gật đầu, cậu vẫn cố chống đỡ, lại đọc một lượt điều thứ ba thứ tư linh tinh như ‘Anh em tốt không thể tùy tiện bỏ nhà đi’, sau đó

Sau đó, trai nhà lành đặc biệt dễ lừa Trang Liễu liền thuận thuận lợi lợi bị cậu lừa gạt đến quán bar.

25. Chương 25

Dưới sự hướng dẫn của mấy điều ‘Quy tắc anh em tốt’, cuộc sống của Tương Vân Hàng và Trang Liễu trôi qua rất hài hoà, tuy nhiên ... Trong đó có phát sinh vài điều hệ lụy

Tỷ như có mấy lần Tương Vân Hàng hát quá muộn ở quán bar, Trang Liễu buồn ngủ không chịu nổi, chỉ có thể vừa ngủ gà ngủ gật vừa chờ cậu, ngẩng đầu được một chút rồi lại gục xuống, cho đến khi đập đầu vào quầy bar mới giật mình tỉnh lại. Đôi khi, y cũng sẽ dùng đôi mắt buồn ngủ ngấn nước ai oán nhìn Tương Vân Hàng một cái, thầm than phiền khi nào mới có thể về nhà ngủ... Bọn Tương Vân Hàng thật sự quá ồn mà...

Tương Vân Hàng ở trên sân khấu lại hạnh phúc cực. Nhìn thấy Trang Liễu thường thức gật gù theo nhịp trống của bọn họ, có lúc còn dùng ánh mắt mờ sương ngưỡng mộ nhìn bọn họ, cậu lại cảm thấy trong ngực có một sức sống bất tận, hận không thể găm thét toàn bộ ra —

Cho nên, cuối cùng Tương Vân Hàng luôn càng rống càng lớn, cho đến khi khàn cả giọng; Trang Liễu cũng càng ngủ càng tệ, quả thực muốn lập tức phá huỷ ‘Quy tắc anh em tốt’, lấy một cảnh liễu đánh chết Tương Vân Hàng!

Nhưng mà, vừa nghĩ tới mỗi ngày Tương Vân Hàng đều ngoan ngoãn tuân thủ quy tắc, cùng xem phim cổ trang với y thật lâu, Trang Liễu lại cảm thấy bản thân quá nhỏ mọn, vì thế có điểm không xuống tay được.

Chẳng qua xem phim cùng Tương Vân Hàng kì thật cũng không phải là chuyện tốt gì, bởi vì cái miệng của Tương Vân Hàng thật sự quá thối. Mỗi lần Trang Liễu đang xem vui vẻ, Tương Vân Hàng đang ôm y sẽ bắt đầu thổ tào (nói ra những lời không hay ho).

Cái gì mà ‘ha ha tóc dãn lộ ra rồi kìa’ ‘Đằng sau có cái ăn ten kia’ ‘Ai nha sao phía dưới lại mang giày thể thao a’, thật sự rất phá hư không khí! Mỗi lần Trang Liễu quay đầu trợn mắt, Tương Vân Hàng sẽ ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng tối đa cũng chỉ có thể bảo trì yên tĩnh năm phút.

Trang Liễu thật sự tức lắm, có lần động tác quay đầu quá mạnh, không cẩn thận, môi liền sát qua một thứ gì đó mềm mềm... Là cái miệng nói liên thanh của Tương Vân Hàng.

Kết quả, Tương Vân Hàng lập tức ngậm miệng. Khuôn mặt còn hồng hồng, vẻ mặt thẹn thùng, càng ôm chặt Trang Liễu đang ngồi xếp bằng trong lòng mình.

Trang Liễu lúc này xem như tóm được điểm yếu của Tương Vân Hàng, một khi Tương Vân Hàng bắt đầu thổ tào, Trang Liễu sẽ nhanh chóng quay đầu lại, nhẹ nhàng chạm một cái lên miệng Tương Vân Hàng, ngẫu nhiên Tương Vân Hàng muốn phản kháng, y còn có thể liếm liếm, cắn cắn – lập tức thu phục.

Trong lòng Tương Vân Hàng vừa thẹn vừa dắc ý: Quả nhiên, trong tiềm thức của Trang Liễu vẫn thích mình... Bằng không sao lại nhịn không được hôn mình chứ? Tuy rằng biểu hiện trước khi hôn tựa hồ có chút rối rắm. Chẳng lẽ, là thích thân thể của mình, nhưng tinh thần vẫn kháng cự với đồng tính?! Không thể a, nhất định phải dùng thân thể dụ dỗ cậu ta quyến rũ cậu ta trực tiếp hạ gục cậu ta!

Nghĩ thông suốt điểm này, Tương Vân Hàng lập tức bắt đầu thực thi kế hoạch quyến rũ của mình, thỉnh thoảng để nửa thân trần đi lại trong nhà, lấy một thân cơ bắp của mình trình diễn cho Trang Liễu xem.

Phản ứng của Trang Liễu không lớn, chỉ là mỗi lần nhìn thấy Tương Vân Hàng lộ ra cơ bụng, đều sẽ nhịn không được đến sờ sờ, chọc chọc... Cuối cùng, đổi lại là Tương Vân Hàng chặt vật bỏ chạy.

Không có biện pháp, quẫn, quẫn không được thăng đệ a...

26. Chương 26

Có lẽ vì mặt mày của Tương Vân Hàng quá hồng hào, cuối cùng ngay cả ông bà Tương cũng biết cậu đang yêu.

Hai ba con nói chuyện nghiêm túc qua điện thoại, là đối thoại rất sâu sắc.

Ông Tương vừa mở miệng đã trực tiếp hỏi: “Thu phục chưa?”

Tương Vân Hàng ở đầu bên này đỏ mặt: “Còn, còn chưa a”

Ông Tương chấn kinh: “Còn chưa? Thế nào còn có thể chưa được! Hẹn hò chưa? Nắm tay chưa? Làm chưa?”

Tương Vân Hàng vô lực, đành phải chọn một vấn đề đơn giản nhất cũng là trực tiếp nhất trả lời: “Chưa hẹn hò a, không biết hẹn thế nào...” thật sự không biết phải hẹn hò thế nào với cái tên trai tơ Trang Liễu này, cùng nhau xem một tập phim võ hiệp sao? Huống chi, người ta còn là anh, em, tốt của cậu. t____t

Ông Tương tức giận: “Lớn từng đó tuổi rồi mà còn không biết hẹn hò thế nào!! Mà mà là con của tao sao!! Xem điện ảnh tắm suối nước nóng, đi khu trò chơi, đi vòng đu quay, ăn tối dưới ánh nến, giường lớn hình trái tim mà mà cũng không biết dùng hả!!! Chưa xem qua sổ lưu niệm yêu đương của ba mẹ a!!!” ... Tương Vân Hàng cực kỳ bị đả kích đồng thời cũng cực kỳ được cổ vũ, bởi vì, những chuyện mà ba cậu nói ra tưởng tượng lên thật sự là rất hạnh phúc!

Vì thế, vào một buổi sáng trời trong nắng ấm, Tương Vân Hàng lại tắt TV của Trang Liễu. Trang Liễu trông mong nhìn cậu: “Chu...” “Còn Chu cái gì Thông a, đã xem năm lần rồi” Tương Vân Hàng đầy ghen tuông đi qua khiêng y lên: “Hôm nay khí trời rất tốt a, chúng ta đi khu vui chơi đi. Trò tàu lượn siêu tốc mới mở có thể xoay tám vòng đó, còn có vòng đu quay cao nhất thành phố.”

Tương Vân Hàng vừa nói vừa đỏ mặt, hiển nhiên đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh trong đu quay. Trang Liễu liền tự giác tìm một vị trí thoải mái trên lưng cậu, khu vui chơi... Từng thấy trên TV nha, có thể không cần dùng pháp lực vẫn có thể bay tới bay lui. Bộ dáng cũng không tệ lắm.

Vừa tiến vào khu vui chơi Tương Vân Hàng đã mang Trang Liễu đi thẳng đến tàu lượn siêu tốc tối tân. Cái kiểu cánh tay, bắp chân nhỏ như Trang Liễu, sau khi xuống phồng chừng sẽ đi không vững, khi tàu lượn chậm rãi bay lên, Tương Vân Hàng hơi tà ác nghĩ, thuận tiện vuốt ve an ủi tay của Trang Liễu mấy cái.

Giữa một tràng gào thét, tàu lượn siêu tốc nhanh chóng nhào lộn tám vòng tròn lớn. Sau đó, Trang Liễu thần thanh khí爽 (tâm tình thư sướng) xuống tàu, dịu dàng đỡ Tương Vân Hàng chân run lấy bẫy ở bên cạnh.

“Cố, cố chút say xe a...” Tương Vân Hàng còn găng sức. “Phải nha” Trang Liễu ngoan ngoãn đáp lại một tiếng, sau đó tiếp tục nỗ lực đỡ Tương Vân Hàng đứng thẳng lại. Nguyên bản y muốn ôm vòng qua thắt lưng Tương Vân Hàng, nhưng khổ người Tương Vân Hàng thật sự quá lớn, ôm thế nào cũng không tự nhiên.

Trang Liễu nhú nhú mày, cuối cùng mới nghĩ ra một biện pháp tốt – bản thân chắn trước mặt Tương Vân Hàng, nhẹ nhàng mệnh lệnh cậu ta: “Ôm tốt...”

Tương Vân Hàng quả thực giật mình, không ngờ Trang Liễu phóng khoáng như vậy! Chỗ này còn có rất nhiều người đâu!! Tại thời điểm Tương Vân Hàng đang sững sốt ngăn người, Trang Liễu đã lấy tay Tương Vân Hàng vòng qua thân mình, sau đó giống như con bò già kéo Tương Vân Hàng đi về phía trước.

Không thể trách y sốt sắng, trò nhảy lầu phía trước có lực dự dõ quá lớn đối với y mà. Đi chưa được mấy bước, bàn tay trên thắt lưng lại đột nhiên buộc chặt. Tiếp theo, cả người Tương Vân Hàng áp sát vào lưng y, hơi thở nóng hầm hập gần sát lỗ tai y, Tương Vân Hàng gần như dán sát vào vành tai y nói: “Trang Liễu, cậu thật tốt, tớ thích cậu...” Nói xong, còn đặc biệt lưu manh liếm liếm vành tai y. Trang Liễu lập tức đỏ hồng mặt, gần như mềm nhũn trong ngực Tương Vân Hàng.

Không phải bởi vì câu nói kia của Tương Vân Hàng, mà vì động tác vừa thở vừa liếm của Tương Vân Hàng vừa vụng về trúng điểm yếu của Trang Liễu. Không sai, địa phương mẫn cảm nhất, chết người nhất của cây liễu nhỏ chính là lỗ tai của y, trước kia lúc còn ở nguyên hình, y luôn dùng tầng tầng cành cây bảo vệ chặt chẽ, giờ đột nhiên bị đụng tới như vậy, y quả thực muốn khóc luôn.

Phản ứng của Trang Liễu vô cùng kích thích Tương Vân Hàng, lần này cậu càng không chịu từ bỏ, háng hái ghé vào lỗ tai Trang Liễu nói nói cười cười, căn bản không cố kỵ. Cả gương mặt mềm mại của Trang Liễu càng lúc càng hồng, càng lúc càng mềm, đến cuối cùng ngay cả trò nhảy lều cũng không ngồi đã chạy như bị lửa xém mông.

Tuy rằng chưa ngồi được du quay, nhưng mấy ngày sau này Tương Vân Hàng đều hưng phấn như uống phải xuân dược – bởi vì, cậu cuối cùng đã tìm được bí quyết gỡ trò lưu manh.

Vì thế mỗi ngày, lúc xem TV, Tương Vân Hàng đều sẽ kéo Trang Liễu vào ngực, sau đó đáng khinh kê đầu lên vai của người ta, không ngừng thổ tào quấy nhiễu bên tai Trang Liễu. Sau đó, như cậu mong muốn, Trang Liễu không bao giờ ngăn cản hành vi thổ tào của cậu nữa, ngược lại còn mềm nhũn dựa vào người cậu, mặc cậu sờ sờ nhéo nhéo ăn đậu hủ. Cứ việc phúc lợi bị hôn môi cũng theo đó biến mất, nhưng Tương Vân Hàng cũng không để ý. Núi không chịu theo ta, ta có thể lên núi mà, cậu đã sớm thừa dịp Trang Liễu không để ý mà hôn hôn rất nhiều lần.

Mỗi tối cũng làm các bước tương tự — ôm lấy người ta, gỡ trò, hôn hôn lỗ tai. Lúc kê sát vào lỗ tai nói khẽ, câu ‘tớ thích cậu’ cứ không để ý phun ra, cũng càng lúc càng tự nhiên hơn. Sau khi nghe thấy câu này, Trang Liễu đang mơ mơ màng màng do điểm yếu bị chăm sóc quá thoải mái chỉ biết đỏ mặt trả lời một chữ: “Nga...” Nhưng Tương Vân Hàng đã phi thường thoải mái, bởi vì cậu nhận định, Trang Liễu từ ‘không thích cậu’ đến ‘nga’, hiển nhiên đã bị thân thể của mình dụ dỗ đến trầm mê rồi, không đáp lại thích mình chính là bởi vì đang đấu tranh cuối cùng với bản thân mà thôi!

27. Chương 27

Những ngày tháng hoà hợp trôi qua đặc biệt nhanh, Tương Vân Hàng luôn chìm đắm giữa cảm giác hạnh phúc và thông khổ. Ai kêu cậu chỉ có hạnh phúc, mà không có ‘tính phúc’ chứ ...(tính : tình dục; phúc : vận may) Từ sau khi cậu và Trang Liễu làm lành, tên nhóc kia rất ít rất ít khi giúp cậu giải quyết vấn đề cá nhân! Kêu một người đã nếm thử vị thịt trở về mỗi ngày ăn chay cũng thật quá tàn nhẫn đi!

Vì thế, mỗi ngày Tương Vân Hàng đều cân nhắc phải làm thế nào để lấy lại phúc lợi cá nhân cho Tương Vân Hàng ‘nhỏ’.

Đêm tình nhân thất tịch (ngày 7-7 âm lịch) đặc biệt náo nhiệt, ông chủ quán bar rất hào phóng trả thù lao gấp năm lần để mời nhóm nhạc Tương Vân Hàng đến trình diễn, dù sao, fan của Tương Vân Hàng cũng rất đông.

Nhưng Tương Vân Hàng vẫn từ chối thẳng thừng.

Ban ngày để Trang Liễu một mình đến khu vui chơi, cậu ở nhà chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến. Vì để không lãng phí cơ hội chính thức thổ lộ đồng thời đánh hạ được kẻ địch này, cả Tương Vân Hàng lớn và ‘nhỏ’ đều tràn đầy háng hái. Trước tiên lấy mấy ngọn nến phòng khi cúp điện gắn lên bàn cơm, Tương Vân Hàng lại bắt đầu cân nhắc nên bắt đầu như thế nào mới tốt. Hình như Trang Liễu rất thích ăn trái cây, cho nên Tương Vân Hàng cố chịu đói kiêng về hơn mười kí trái cây đủ màu, còn phát huy siêu trình độ làm một mâm salad trái cây. Quà thì tất phải có, mấy bộ DVD Edition Collection như [Long môn khách sạn] [Hiệp khách hành] được lén lút nhét dưới một đồng trái cây. Trong phòng khách tua đi tua lại bài hát ‘Thượng Hải một tiếng cười’ ...Chai rượu nho loại bình thường duy nhất trên bàn ăn là do ông Tương gửi hoá tốc qua sau khi gọi điện thoại.

Tương Vân Hàng thấy tất cả đã được chuẩn bị tốt, thì trong lòng cảm thấy vô cùng ... vô cùng tuyệt vời ... Ủa.

Lúc chuông cửa vang lên, Tương Vân Hàng có tí ti khẩn trương. Kết quả, Trang Liễu vừa vào cửa liền nhanh chóng ngồi dấn vào sofa, cuốn lấy gối ôm, cầm điều khiển từ xa lên, nét mặt thật sự rất chuyên

chú – [Tuyệt đại song kiều] sắp bắt đầu rồi.

Tương Vân Hàng nổi cục tức a, lập tức dạng lớn hai chân chắn giữa Trang Liễu và cái TV: “Không được! Ăn cơm trước!” Ông đây đã chuẩn bị rất lâu đó!!

Trang Liễu khó xử cọ cọ gối ôm, còn lấy tay chọc cơ bụng Tương Vân Hàng để lấy lòng: “Tương Vân Hàng...”

Một tiếng này gọi thật sự rất có cảm giác, toàn thân Tương Vân Hàng tê dại, thân thể quảng vũ khí đầu hàng trước cả đầu óc.

Trang Liễu mặt mày rạng rỡ, lại mềm mại bỏ thêm một câu: “Tương Vân Hàng, cậu thật tốt.”

Tương Vân Hàng vừa tức lại vừa thích, chỉ có thể yên lặng đi qua thổi tắt ngọn nến vừa mới được châm lên, ôm mâm salad trái cây ngồi lên sofa xem phim với Trang Liễu. Chẳng qua hai người bọn họ, cậu dứt tở một miếng, tớ dứt cậu một miếng, nhìn qua cũng rất ấm áp.

Chờ Trang Liễu xem xong phim, Tương Vân Hàng mới bị ai phát hiện, trái cây đã bị mình ăn hết, mà bản thân cũng no lun ==

Trang Liễu ‘tâm mãn ý túc’ (vừa lòng thỏa ý) cuối cùng thực nể mặt, chú ý đến bàn ăn đặt bên cửa sổ, ánh mắt của tên này thật hiếm, vừa nhìn đã lấy ra được DVD được giấu rất sâu, đôi mắt sáng long lanh hoàn toàn hướng về phía Tương Vân Hàng biểu đạt lòng biết ơn, sau đó lại chuyển hướng đến chai rượu nho bên cạnh. Rượu lâu năm tản ra hương nồng, Trang Liễu hơi bị mê hoặc – trái cây là tinh hoa của thực vật, cũng là thứ mà Trang Liễu thích nhất.

Tương Vân Hàng vội vàng châm nến lại lần nữa, vừa hơi ngượng ngùng nói: “Cái này... Uống chút rượu nha. Uống xong tớ có chuyện muốn nói!”

“Được nha” Trang Liễu cầu còn không được ấy chứ, chờ Tương Vân Hàng rót rượu giúp y xong, y vội vã uống ừng ực ừng ực sạch sẽ, giống như đang uống nước, rồi lập tức lại trông mong nhìn Tương Vân Hàng, ánh mắt toả sáng,viết: “Còn muốn...”

Tương Vân Hàng tâm tình phức tạp rót đầy cho y, kết quả này tuy chính hợp ý của cậu, nhưng bầu không khí này, sao luôn cảm thấy có điểm không đúng...

Chuyện vượt qua kế hoạch của cậu vẫn còn ở phía sau: Vừa uống hết hai ly rượu, Trang Liễu đã say. Không có biện pháp, thực vật thân thảo có sức chịu đựng thật sự vô cùng thâm thúy với cồn. Được rồi, chuốc say Trang Liễu cũng coi như là một trong những mục tiêu tà ác của Tương Vân Hàng, nhưng mà, phản ứng sau khi say của Trang Liễu thật sự quá khó đoán...

Trang Liễu sau khi uống rượu rất an tĩnh, bởi vì y buồn ngủ. Trước khi Tương Vân Hàng kịp phản ứng, y đã rảm một tiếng ngả úp sấp lên trên bàn.

“***!!!!” Tương Vân Hàng thầm mắng, đi qua nhéo nhéo mặt Trang Liễu, hoàn toàn không phản ứng. Lúc này có giả bộ đáng yêu mấy cũng không có tác dụng, Tương Vân Hàng ôm một bụng lửa giận, cố gắng bế Trang Liễu lên, không cam lòng gào to mấy tiếng sát lỗ tai y: “Trước đừng ngủ a Trang Liễu! Khốn khiếp! Tớ còn chưa nói mà!! Ông đây thích cậu!! Nghe thấy không!! Không được ngủ!! Làm bà xã của tớ đi!!!! Không nói không làm chính là đồng ý a!!!!”

Trang liễu mơ mơ màng màng hé mắt thành một đường chỉ nhỏ, oai đầu nhìn con rồng phun lửa trước mắt một lúc lâu, sau đó hai chân móc lên thắt lưng của Tương Vân Hàng, cái mông làm nũng cọ cọ, tay mềm mềm đặt lên bả vai Tương Vân Hàng, lại nhích qua thỏ thẻ một chút ở miệng cậu ta, mềm nhũn nói: “Tương Vân Hàng, buồn ngủ quá a.....”

Phốc ——

Tương Vân Hàng phun máu mũi, trực tiếp lại bị đánh bại. (thật không có tiền đồ mà)

28. Chương 28

Quá trình tắm rửa cho Trang Liễu say rượu thật sự rất thống khổ, Tương Vân Hàng thiếu chút nữa chết vì mất máu. Ai kêu Trang Liễu cứ dán lên người cậu không chịu xuống dưới chứ, thân thể trần truồng mềm mại dán quá sát này sao có thể làm cho một nam thanh niên tràn đầy năng lượng không bị phân tâm.

Ôm Trang Liễu ngã lên giường, Tương Vân Hàng thật sự không nhịn được nữa, thấy đôi mắt của Trang Liễu chặt vật chớp chớp như sắp tỉnh lại, liền vội vàng đáng khinh cọ xát, dùng Tương Vân Hàng ‘nhỏ’ đẩy đẩy cái mông trần trụi của Trang Liễu: “Trang Liễu... tỉnh dậy ... đến hỗ trợ nào...”

Chiều này Tương Vân Hàng sử dụng qua vài lần, cho dù Trang Liễu đang mơ màng cũng có thể hiểu được ý của cậu ta. Nhưng mà, biểu tình của Trang Liễu có điểm không tình nguyện, vừa đến lúc buồn ngủ là y lại đặc biệt dễ sinh ra lười biếng.

Tương Vân Hàng thổi hơi nóng vào lỗ tai y, dụ dỗ từng bước: “Còn nhớ quy tắc không ... anh em tốt thì phải thỏa mãn yêu cầu của tớ mà... bằng không tớ ghen chết rồi thì ai chơi cùng với cậu a...”

Nói xong liền xoay người Trang Liễu lại. Hai người nằm mặt đối mặt, Trang Liễu say tuý lúy hiển nhiên đã bị thuyết phục, nhắm mắt sờ tới sờ lui trên bụng Tương Vân Hàng, cuối cùng bắt được Tương Vân Hàng ‘nhỏ’ giữa những tiếng thở dốc của Tương Vân Hàng.

Tương Vân Hàng ‘nhỏ’ lập tức được ‘tính phúc’ đến phát triển dài lên, Tương Vân Hàng run rẩy hôn hôn Trang Liễu, hận không thể nuốt người vào trong bụng, đôi tay cũng không an phận sờ soạng cái bụng trắng nõn của Trang Liễu: “Tớ cũng giúp cậu...”

Tại một khắc khi Trang Liễu ‘nhỏ’ bị nắm lấy, Trang Liễu chấn kinh buộc miệng kêu ‘ngô’ một tiếng, cho đến khi bàn tay ướt át không-biết-đã-bôi-thứ-gì của Tương Vân Hàng bắt đầu triu mến trên chọc ‘tiểu tiểu Liễu’, đôi mắt Trang Liễu liền tròn to. Mấy trăm năm nay lần đầu tiên có cảm giác phức tạp này khiến y sợ đến tỉnh rượu hơn phân nửa!

“Tương Vân Hàng, buông ra...” Trang Liễu còn chưa bắn ra tinh nguyên mà cả mặt đã trướng hồng, tay vội vàng buông ra Tương Vân Hàng ‘nhỏ’, dùng sức gỡ tay Tương Vân Hàng ra.

Tương Vân Hàng không lẽ đã phát hiện ra y là yêu tinh sao? Đây là phương pháp thu phục yêu tinh mới nào đó có thể khiến cây lập tức toàn thân vô lực sao? Chẳng lẽ Tương Vân Hàng chính là biến thái biết bắt yêu tinh mà Trang Hoè đã cảnh báo với y? Thật đáng sợ! Trang Liễu rất sợ hãi.

“Không buông...” Tương Vân Hàng cảm nhận được sự biến hoá của ‘tiểu tiểu Liễu’, nhất thời cực lực được cổ vũ, vòng tay ôm chặt y từ sau lưng, một bàn tay áp chế đôi tay không ngừng lộn xộn của Trang Liễu, một tay khác lại tiếp tục giở trò lưu manh. ‘Tiểu tiểu Tương’ còn không ngừng hăm hở sát tới sát lui giữa rãnh mông của Trang Liễu.

Ngô... Trang Liễu sắp nhịn không được mà dùng pháp thuật. Cảm giác toàn thân sắp bốc cháy này thật sự quá kì quái!

Ngay một khắc trước khi Trang Liễu không thể nhịn được nữa, ‘tiểu tiểu liễu’ đột nhiên run lên, rất mất mặt mà tiểu ra, lúc nước tiểu bắn ra, trên mông của Trang Liễu cũng đột nhiên ướt đầm.

Trang Liễu như mới bị khoét rỗng, mềm nhũn nằm trong lòng Tương Vân Hàng, ngay cả cái ý nghĩ xấu hổ ‘chẳng lẽ đái dầm sao’ cũng không thể khiến y tỉnh táo lại. Cố tình ngay lúc này, Tương Vân Hàng còn khe giọng nói chuyện bên tai y, tiếng cười trầm thấp đặc ý nghe lên cực đáng đánh: “Thoải mái không...”

“Cậu muốn bắt tớ sao...” Trang Liễu trống đánh xuôi kèn thổi ngược ngậy ngốc hỏi.

Tương Vân Hàng đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo lại ha ha cười lớn: “Phải a, tớ muốn bắt cậu ... để cậu mãi ở một chỗ với tớ...”

Trang Liễu chóng mặt, bị bắt đi hình như cũng không đáng sợ lắm?

“Tớ thích cậu, Trang Liễu” Tương Vân Hàng nói thêm câu này bên tai Trang Liễu, như sợ không đủ, tiếp theo còn dùng hết tay chân ôm chặt lấy y.

Ngực của Trang Liễu ấm áp, cảm giác được Tương Vân Hàng ôm thật đúng là thoải mái a.

“Tớ cũng thích...” ngủ cùng cậu. Nửa câu nói sau của Trang Liễu ra chậm nửa nhịp nên không còn cơ hội nói nữa, bởi vì Tương Vân Hàng đã hưng phấn hét lên một tiếng, sau đó chặn lại cái miệng của y. Hương vị quen thuộc chiếm cứ khoang miệng của Trang Liễu, lần này Tương Vân Hàng cư nhiên làm giống như lần rơi xuống nước trước, đẩy đầu lưỡi tiến vào, còn quấy đảo tứ phía!

Trang Liễu luôn cảm thấy hình như Tương Vân Hàng đã hiểu lầm cái gì == vì thế chờ thời điểm Tương Vân Hàng khó khăn lắm mới dứt ra được, y liền nắm chặt cơ hội mở miệng.

“Tương Vân Hàng, tớ thích...” ngủ cùng cậu!

Ngô ngô ngô ngô ân ân, lại bị chặn. Tương Vân Hàng thở rất gấp.

“Thích...” Trang Liễu không chịu từ bỏ, lần thứ ba lại ném mùi thất bại, đến thời điểm thiếu dưỡng khí đến thất điên bát đảo, Trang Liễu rốt cục cũng ngoan ngoãn, được rồi, “Thích ngủ cùng Tương Vân Hàng” và “thích Tương Vân Hàng” hình như cũng không có khác biệt lớn nha.

Tương Vân Hàng hung hăng hôn Trang Liễu, trong lòng cực đắc ý: Xem đi, Trang Liễu thích cậu biết bao nhiêu nha! Ngay cả thích cũng phải nói nhiều lần như vậy! Sau này, sau này cậu nhất định sẽ thương y thật thật nhiiu!

29. Chương 29

Có một ngày, Tương Vân Hàng nằm mơ, sau khi tỉnh dậy, cậu không thể ngừng cười, một lúc lâu sau mới lay tỉnh Trang Liễu:

“Ha ha Trang Liễu tớ kể với cậu nha, tớ vừa nằm mơ, trong mơ cậu là một gốc liễu... Còn là một gốc liễu nhỏ từ thời Đường triều. Có một vị Đường quan họ Trang mang cậu lên trên núi, sau đó cậu liền biến thành một thằng nhóc cời trường ha ha ha ha, cậu như vậy rất đáng yêu! Trâu bò nhất là cậu còn biến thành anh hùng kháng Nhật, năm đó thiệt nhiều tiểu Nhật bản bị cậu đá bay nữa, ha ha ha... Bà xã của tớ quá xịn!”

Trang Liễu ngái ngủ dụi dụi mắt: “Là thật mà...”

Tương Vân Hàng còn chưa cười xong, nháy mắt đã bị nghẹn lại trong cổ họng. Trang Liễu nói: “Tối qua tớ dẹt mộng cho cậu.” Sau đó lại nhú nhú mày, lần đầu tiên dùng pháp thuật này, cũng khá mệt.

Tương Vân Hàng ngẩn ra.

Trang Liễu ách xì một cái rồi lại ngủ tiếp, Tương Vân Hàng tiếp tục ngơ ngác nhìn y, ngơ ngác mặc quần áo, ngơ ngác đi đến công ty riêng làm việc.

Chờ Tương Vân Hàng đi rồi, Trang Liễu mới phát hiện mình có hơi không vui. Về mặt lúc sáng của Tương Vân Hàng tựa hồ có chút không thể tiếp thu... Hoặc là nói không thể tin, Trang Liễu ôm đầu gối cuộn mình trên sofa, có chút tổn thương nho nhỏ. Y từng xem không ít phim yêu ma quỷ quái, tuy rằng y cảm thấy không có gì, nhưng mà đối với con người thì yêu quái vẫn rất đáng sợ nhỉ?

Trang Liễu có một quyết định khá khó khăn, nếu tối nay Tương Vân Hàng trở về mà vẫn mang theo bộ mặt thối kia, y sẽ về nhà cũ, không bao giờ xuống núi nữa!

—

Lúc ngoài cửa vang lên tiếng chìa khoá, Trang Liễu cố ý dùng dằng một hồi lâu mới đi ra, bình thường Tương Vân Hàng đều sẽ mặt dày mày dạn đòi y ôm ở cửa một lát, nhưng lần này Tương Vân Hàng cư nhiên không đòi, tự mình đi qua túm mặt của Trang Liễu hôn chụt một cái rồi lại tiếp tục hờ hững nói điện thoại.

Trang Liễu đi theo phía sau chỉ nghe thấy Tương Vân Hàng cười đắc ý: “Oa ha ha ha, bà xã của tớ là tiểu yêu tinh đó cậu biết không!!! Bà xã của tớ là yêu tinh!!!”

“... Bệnh thần kinh” Bạn của Tương Vân Hàng ở đầu điện thoại bên kia nước mắt rơi đầy mặt, tiểu yêu tinh cái gì, mấy câu sắc tình này không nên khoe khoang âm ỉ như vậy a.

Tương Vân Hàng ngắt điện thoại xong lại dùng một ánh mắt mê đắm nhìn Trang Liễu thật lâu, tiếp theo chạy đến ôm Trang Liễu xoay mấy vòng, vẻ mặt thỏa mãn ‘bà xã tôi là yêu tinh, tôi rất kiêu ngạo’

Ách, Trang Liễu không chắc phản ứng này của Tương Vân Hàng là bình thường hay là thần kinh, dù sao y thích hương vị của Tương Vân Hàng, cho nên xoay xoay mấy vòng y liền quần chân lên thắt lưng của người ta, không chịu xuống.

Tương Vân Hàng ôm Trang Liễu ngồi xuống sofa nói chuyện phiếm: “Sao chưa thấy cậu biến pháp thuật nha?”

Trang Liễu lười biếng kê đầu lên vai cậu: “Trang Hoè nói... biến pháp thuật sẽ bị biến thái bắt đi...”

“Không có chuyện đó!” Tương Vân Hàng nói xong thì ngừng lại, bản thân cũng sợ thật sự có đạo sĩ nào đó truy đuổi bắt yêu linh tinh, vì thế lại đổi một cách diễn đạt khác: “Ở trước mặt tớ thì không có chuyện đó, nhưng mà trước mặt người khác thì đừng dùng a!”

Trang Liễu gật đầu, Tương Vân Hàng lại bưng bưng hưng phấn hỏi: “Trang Hoè là ai? Chính là em gái của cậu? Có giống cậu không?”

—

Đến khi Trang Liễu mời Trang Hoè, lúc này đã có thể biến hình, và Hoa hồng đến nhà làm khách, Tương Vân Hàng nhìn cô em vợ còn khôi ngô còn cường tráng hơn cả cậu, trong lòng vô cùng cảm tạ trời xanh: Thật may cuối cùng làm ông xã của Trang Liễu chứ không phải là em rể!

—

Từ sau khi bại lộ thân phận, Trang Liễu càng lúc càng lười biếng. Lúc khát nước thường xuyên không gian lấy ly nước, không muốn giặt chăn liên biến ra đồng bọt nước tẩy trắng sáng sạch sẽ. Mỗi lần Tương Vân Hàng nhìn thấy đều rất hưng phấn, động tác của bà xã cậu, tiêu sái lại phiêu dật, thật sự là đẹp mắt luôn!

Nhưng sau một lần Trang Liễu nhẹ nhàng đánh bại một tên trộm giở xách trên đường, Tương Vân Hàng đột nhiên chìm sâu vào lo lắng. Luôn cảm thấy, địa vị trên giường của cậu bị đe dọa... Bà xã của cậu hình như rất rất rất lợi hại —

Để củng cố địa vị của mình, bảo vệ cúc hoa của mình, Tương Vân Hàng bắt đầu một kế hoạch dụ dỗ rất tà ác. Tỷ như lúc xem giáo trình xx, Tương Vân Hàng sẽ luôn tụng niệm bên tai Trang Liễu:

“Oa, cậu bạn phía dưới hình như rất thoải mái...”

“Oa, người anh em ở phía trên thật sự quá vất vả a, không khác gì chạy năm ngàn mét... Cậu xem vẻ mặt của cậu ta kìa, mặt đến độ rút gân rồi!”

Sau nhiều lần đối thoại như vậy, có một ngày Trang Liễu đột nhiên hơi dâm chiêu hỏi: “Tương Vân Hàng, cậu rất muốn... ở phía dưới sao?”

“Không không không không không không không không không không không không không không không không!!!!!!” Tương Vân Hàng lập tức xoắn một tràng như bắn súng máy, thao, suýt chút nữa đã bưng tảng đá đập vào chân của chính mình rồi!

Vì chứng minh quyết tâm của cậu, Tương Vân Hàng lập tức khiêng Trang Liễu lên giường, sau đó quán triệt phương châm ‘vất vả nỗ lực vì nhân dân phục vụ’, hầu hạ Trang Liễu thoải mái thoải mái. Trang Liễu mềm nhũn ngoan ngoãn mặc cậu đùa nghịch, nhưng mà, tại lúc tiểu Tương Vân Hàng giương súng tiếp cận — Trang Liễu đột nhiên biến mất!

Tương Vân Hàng gầm to một tiếng: “Mau xuất hiện cho tớ Trang Liễu!! Thời điểm này mà dùng pháp thuật là muốn bắn chết người cậu có biết hay không!!!!”

“Nhưng mà, hơi đau a...” Trang Liễu không biết đang trốn ở chỗ nào, nhỏ giọng nói.

“Ngoan a, chịu đựng một lát, tuyệt đối sẽ không làm cậu đau... là tớ không tốt, là tớ khốn khiếp...” Tương Vân Hàng năn nỉ ỉ ôi, thiếu điểm khóc nghẹn, thế này rồi cuộc mới lờ được Trang Liễu trở về.

Cuối cùng, Tương Vân Hàng ‘nhỏ’ đương nhiên vẫn được như nguyện. Bởi vì lần này Tương Vân Hàng thật sự hết lòng làm Trang Liễu thoải mái, hơn nữa còn lén lén lút lút thừa dịp y đang mơ hồ, dùng caravat cột tay của y vào đầu giường, hình ảnh giam cầm này thiếu chút nữa lại làm Tương Vân Hàng phun máu mũi.

Thấy dáng vẻ mồ hôi đầy đầu của Tương Vân Hàng, Trang Liễu, nay thoải mái đến mềm nhũn, thảnh thơi, người ở phía trên đẩy tới đẩy lui quả nhiên rất vất vả, hi, vẫn là mình có vẻ chiếm tiện nghi nha. ^_ ^

Beta 2nd: 18/07/13

=====

Truyện hoàn rồi, cảm ơn mọi người đã theo dõi lâu nay, moa moa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-cau>